

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION

Bryssel den 1.12.2005
KOM(2005) 603 slutlig

2005/0245 (COD)

Om genomförande av gemenskapens Lissabonprogram:

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV

om betaltjänster på den inre marknaden

och om ändring av direktiven 97/7/EG, 2002/12/EG och 2002/65/EG

(framlagt av kommissionen)

{SEK(2005) 1535}

MOTIVERING

BAKGRUND

Motiv och syfte

En nödvändig förutsättning för de moderna ekonomierna är effektiva och säkra betalningssystem. Betalningssystemen underlättar förvärv av varor och tjänster och administrerar 231 miljarder transaktioner (med kontanter och andra betalningsmedel) per år inom gemenskapen till ett totalt värde av 52 biljoner euro. Kostnaderna är dock höga för det nuvarande betalningssystemet. Kommissionens mål är att skapa en enda betalningsmarknad, där förbättrade skalekonomier och konkurrens skulle bidra till att minska kostnaderna för betalningssystemet. Med artiklarna 47.2 och 95.1 i EG-fördraget som grund kommer det genom kommissionens förslag att upprättas en gemensam ram för gemenskapens betalningsmarknad som ger förutsättningar för en integrering och rationalisering av de nationella betalningssystemen. Detta kompletteras av branschens initiativ till ett gemensamt eurobetalningsområde i syfte att integrera de nationella betalningsinfrastrukturerna och betalningsprodukterna för euroområdet.

En modern och teknikbaserad ekonomi kräver ett effektivt och modernt betalningssystem. Detta kommer att ge direkta positiva effekter på konkurrenskraften för finanssektorn och också för ekonomin som helhet.

Kommissionens initiativ kommer att inriktas på elektroniska betalningar som alternativ till dyra kontanttransaktioner. Det har visats att moderna elektroniska betalningar stimulerar konsumenternas efterfrågan och den ekonomiska tillväxten¹. Det framgår av bästa praxis att en modernisering av betalningssystemen och ökad användning av de mest kostnadseffektiva tjänsterna kan halvera de genomsnittliga kostnaderna för att genomföra betalningar inom mindre än tio års tid. Om till exempel användningen av kontanter kunde minskas till den nivå som råder i de länder där den är lägst skulle det ge ett överskott på 5,3 miljarder euro².

I hela Europa finns det utrymme för ytterligare standardisering av produkterna och konsolidering av betaltjänsterna. Med stöd av harmoniserade rättsliga ramar kommer förmedlarna att kunna rationalisera infrastrukturer och tjänster för betalningar, och användarna kommer att ges ökade valmöjligheter och en hög skyddsnivå. Det samlade resultatet kommer att bli ökade skalekonomier och högre effektivitet för betalningssystemen i gemenskapen. Om till exempel enhetskostnaderna minskades till en nivå som ligger 20 procent över nivån för bästa praxis inom EU skulle detta leda till ytterligare besparingar på sammanlagt tio miljarder euro. Genom en standardisering av de tekniska och rättsliga kraven på betalningarna får bankerna möjlighet att erbjuda snabbare och mer ekonomiska genomgående automatiserade betalningar och underlätta faktureringen för företagen. Detta skulle ge företagen tillgång till snabbare och mer tillförlitliga avvecklingssystem och förbättra deras kassaflöden. Detta är av avgörande betydelse för handeln över nationsgränserna och en förutsättning för att kunna göra besparingar genom en automatisering: enligt företagen kan vinsterna komma att uppgå

¹ Det hävdas i studier (t.ex. från VISA International och Commonwealth Business Council, 2004) att med varje tioprocentig ökning av de elektroniska betalningarnas andel i en ekonomi stimuleras konsumtionen med så mycket som en halv procent.

² Skattningen av besparingarna bygger på en studie från McKinsey (2005).

till 50–100 miljarder euro per år.

Om de nationella betalningsmarknaderna öppnas för nya tillhandahållare och jämbördiga villkor säkerställs ökas konkurrensen och gränsöverskridande tillhandahållande av tjänster gynnas. De som använder finansiella tjänster kommer att gynnas av att konkurrensen, överskådligheten och valmöjligheterna ökar på marknaden för betaltjänster. Detta bör leda till att priserna i de olika medlemsstaterna närmar sig varandra och till att den nuvarande prisspridningsfaktorn 1:8³ minskas. Om till exempel prisnivåerna i de dyraste länderna skulle sjunka till den nuvarande genomsnittliga nivån skulle det leda till mycket kraftiga besparingar och jämförbara betalningsvillkor för konsumenter och företag. För de italienska och spanska konsumenterna skulle besparingarna till exempel bli 5,4 respektive 1,3 miljarder euro. Alternativt skulle handlarna, enligt vad de uppger, om de kunde köpa tjänster från de mest konkurrenskraftiga förmedlarna i EU, i vissa fall betala upp till tjugo gånger mindre för kortbetalningar.

Om en gemensam betalningsmarknad skall kunna nå sin fulla potential måste branschen spela en central roll. Det är tillhandahållarna av betaltjänster som kommer att ställas inför uppgiften att på bästa sätt integrera de uppsplittrade nationella betalningsinfrastrukturerna för att kunna utnyttja de potentiella besparingarna och erbjuda nya tekniskt avancerade effektiva betaltjänster. Företagen måste i sin tur vidta åtgärder för att förbereda sig för att samverka med dessa nya betalningssystem. Detta kommer att kräva betydande investeringar från betalningsförmedlarna och företagen.

Betalningsbranschen har dock i programmet för det gemensamma eurobetalningsområdet ("SEPA-programmet") åtagit sig att göra dessa investeringar och fullborda SEPA senast 2010. De betydande fördelarna anses vara värda de inledande investeringskostnaderna. Kommissionens förslag kommer att underlätta dessa investeringar och branschens arbete med SEPA-programmet.

Allmän bakgrund

Betalningssystemet i sin nuvarande form är otillfredsställande och den inre marknadens fulla potential utnyttjas inte. Reglerna för infrastrukturen för betalningar inom gemenskapen är nationella och har ännu inte anpassats till den inre marknaden. De är inte utformade för att hantera gränsöverskridande betalningar lika effektivt som nationella och konkurrerar inte inbördes. De få befintliga systemen för betalningar över nationsgränserna lider av en brist på kritisk massa (endast 3 % av betalningarna) och drivs med mycket högre enhetskostnader än de nationella systemen. Detta leder till följande:

- Det befintliga betalningssystemet är för kostsamt. Studier⁴ har visat att kostnaderna för de nuvarande uppsplittrade nationella betalningssystemen motsvarar 2–3 % av BNP. Bankerna står själva för en stor del av dessa kostnader: För närvarande lägger bankerna ned en tredjedel av sina driftskostnader på betalningar. Men i slutändan är det ekonomin som helhet och alla användare av finansiella tjänster som belastas av

³ CapGemini, 2005.

⁴ McKinsey, 2005, m.fl. t.ex.. Van Hove, De Grauwe, T. ten Raa, EPC, nederländska centralbanken och Sveriges Riksbank.

kostnaden för ett ineffektivt betalningssystem som saknar konkurrenskraft.

- Konsumenterna klagar över uppsplittringens följder för dem. De har begränsad tillgång till produkter som fungerar inom hela EU (det finns till exempel inte tillgång till effektiv gränsöverskridande direktdebitering). Vad värre är kan de inte utnyttja tillhandahållare från andra länder i gemenskapen som skulle kunna erbjuda dem billigare och snabbare tjänster.
- Bristen på konkurrens på marknaden är till skada för handeln. I några medlemsstater där tillhandahållare av betaltjänster i praktiken har en monopolställning debiteras affärerna upp till 5 % av sin totala kortförsäljning. Kommissionens och medlemsstaternas konkurrensmyndigheter undersöker redan marknaden för bank- och kreditkort i EU.
- Även företagen blir lidande genom denna uppsplittring. De kan inte samordna fakturering och betalning.

Gällande bestämmelser

Relativt begränsade framsteg har gjorts när det gäller harmonisering av de rättsliga ramarna för betalningar. Europeiska gemenskapen har antagit följande tre rättsakter:

- o Rekommendation 97/489/EG, som innehåller föreskrifter om skydd av kunder som använder elektroniska betalningsmedel, till exempel bankkort.
- o Direktiv 97/5/EG, som underlättade gränsöverskridande betalningar genom fastställandet av gemensamma krav på konsumentskydd.
- o Förordning (EG) nr 2560/2001/EG om gränsöverskridande betalningar, som upphävde prisskillnaderna mellan gränsöverskridande och nationella betalningar.

Även om gemenskapslagstiftningen, särskilt förordningen om gränsöverskridande betalningar, har gjort det lättare och billigare för konsumenterna att genomföra många slag av betalningar i euro på den inre marknaden och påskyndat branschens initiativ till det gemensamma eurobetalningsområdet (SEPA), har den inte nått så långt att en verklig inre marknad för betalningar har skapats.

Förenlighet med gemenskapens politik och mål på andra områden

Upprättandet av den inre marknaden 1992 och införandet av euron 1999 lade grunden för integreringen av de finansiella marknaderna inom gemenskapen. Initiativet till en integrerad och effektiv betalningsmarknad inom gemenskapen är en av de viktigaste åtgärderna i gemenskapens Lissabonprogram⁵ och bidrar väsentligt till Lissabonpartnerskapet för tillväxt och sysselsättning⁶ och överensstämmer med de senaste målen för gemenskapens politik för de finansiella marknaderna (t.ex. handlingsplanen för finansiella tjänster). De föreslagna nya rättsliga ramarna för gemenskapens betalningsmarknad kommer också att stärkas av kommissionens insatser för att öka konkurrensen genom tillämpning av konkurrenspolitiken.

⁵ KOM(2005)330 och SEK(2005)981 av den 20 juli 2005.

⁶ KOM(2005)24, 2.2.2005.

Samråd med berörda parter

Metoder, målsektorer och deltagarnas allmänna profil

Kommissionen har samrått med berörda grupper via två permanenta expertgrupper⁷, flera bilaterala sammanträden och upprepade samråd om de komplexa tekniska frågor som behandlas i detta direktiv. Bidragen från aktörer och berörda parter har varit till stor nytta för kommissionen. De sektorer samrådet omfattat täcker hela det utvidgade EU och är närmare bestämt följande: betalningsbranschen (banker, tillhandahållare av elektroniska pengar och mobila betalningar, tillhandahållare av infrastruktur för penningförmedlare, betalkortsorganisationer osv.), handelsorganisationer (Eurocommerce), allmänna branschorganisationer, finanschefer (EACT, TWIST), organisationer för små och medelstora företag samt nationella och europeiska konsumentorganisationer (BEUC, FIN-USE), betalningsexperter, konsultföretag osv.

Från 2000 till 2002 har kommissionen utarbetat⁸ ett meddelande samt två arbetsdokument⁹ och sju översikter för ett offentligt samråd om en möjlig rättslig ram för betalningar och en bedömning av den rådande marknadssituationen i medlemsstaterna. 2003 utarbetade kommissionen ett meddelande¹⁰ för ett omfattande offentligt samråd om räckvidd och innehåll för nya rättsliga ramar. Det slutliga förslaget utarbetades 2004–2005 under intensivt samarbete med de båda permanenta expertgrupperna, i samråd med aktörerna och med stöd av sex arbetsdokument som innehöll möjliga utkast till bestämmelser och konsekvensanalys.

Sammanfattning av svaren och av hur de har beaktats

Resultaten av kommissionens samråd kan sammanfattas som följer: Alla svarslämnare såg ett behov av rättsliga åtgärder för att upprätta en inre marknad för betalningar. Åsikterna gick dock isär om de nödvändiga rättsliga åtgärdernas räckvidd och status. Alla svarslämnare ansåg att det var önskvärt att nå målen att rationalisera och konsolidera de befintliga gemenskapsinstrumenten. De kommande rättsliga ramarna bör uppdatera och sammanställa de olika gemenskapsrättsakterna och harmonisera nationell lagstiftning på området till ett sammanhängande rättsligt instrument.

Tre öppna samråd¹¹ fördes på Internet den 31 januari 2000, 14 maj 2002 och under tiden 2 december 2003 till 15 februari 2004. Resultaten finns tillgängliga på http://europa.eu.int/comm/internal_market/payments/framework/index_en.htm.

Extern experthjälp

⁷ ”Payment System Government Expert Group” och ”Payment System Market Group”.

⁸ De flesta dokumenten finns offentligt tillgängliga på följande webbplats:
http://europa.eu.int/comm/internal_market/payments/.

⁹ MARKT/208/2001 och MARKT/4007/2002.

¹⁰ KOM(2003) 718 slutlig.

¹¹ KOM(2000) 36 slutlig, offentligt arbetsdokument om nya rättsliga ramar (2002), KOM(2003) 718 slutlig.

Kommissionen har i omfattande utsträckning utnyttjat extern experthjälp under utarbetandet av detta förslag. De offentliga samråden och bidragen från de båda expertgrupperna har gett värdefullt stöd.

Konsekvensanalys

För att de angivna målen för de nya rättsliga ramarna skulle uppnås ägnades vederbörlig uppmärksamhet åt frågan om vilket slag av ingripande som var lämpligt (ingen åtgärd, lagstiftning eller en kombination av lagstiftning och självreglering på marknaden) och slag av rättsligt instrument (förordning eller direktiv) i konsekvensanalysen. Kommissionen har övervägt följande alternativ inom den valda ramen för detta direktiv:

Mål 1: Att öka konkurrensen mellan de nationella marknaderna och säkra jämbördiga konkurrensvillkor.

Alternativ 1. Behåll den nuvarande situationen med nationellt uppsplittrade krav för tillträde till marknaden.

Alternativ 2. Harmonisera kraven för marknadstillträde för andra tillhandahållare av betaltjänster än kreditinstitut och inför ett särskilt tillstånd för betalningsinstitut.

En bedömning av de möjliga sociala och ekonomiska effekterna av skillnaderna i villkoren för marknadstillträde mellan medlemsstaterna har bekräftat att de nuvarande förhållandena inverkar negativt på den inre marknadens funktion och skapar betydande hinder för marknadstillträde. Uppsplittningen av kraven för marknadstillträde snedvrider konkurrensen och leder till högre priser för användarna och höga vinster för de dominerande förmedlarna på de nationella marknaderna samt till lägre innovationsgrad.

Kommissionen har genomfört en riskbedömning av affärsverksamheter som bedrivs av andra tillhandahållare än kreditinstitut och funnit att de risker som är förenade med verksamheterna skiljer sig dramatiskt från de risker som kreditinstituten löper. Man fann inte någon empirisk bevisning för problem inom sektorn eller insolvensfall som skulle kunna motivera krav som är likartade med dem som gäller för kreditinstitutets verksamhet. Det föreligger inga särskilda skyddsbehov: inget insätterskydd, ingen systemisk betydelse hos de berörda systemen eller något hot mot det finansiella systemets integritet och stabilitet. En väl avvägd uppsättning kvalitativa aktsamhetskrav förefaller vara den lämpligaste åtgärden mot de operativa risker och de begränsade finansiella risker betalningsinstituten ställs inför i sin verksamhet. Kvantitativa krav (t.ex. kapitalkrav) anses vara överdrivna i förhållande till risken och skulle kunna medföra alltför stora påfrestningar på små tillhandahållare och nya marknadsaktörer.

Mål 2: Att öka överskådligheten på marknaden för både tillhandahållare och användare.

Alternativ 1. Självreglering på marknaden.

Alternativ 2. Behålla de olika nationella ordningarna.

Alternativ 3. Standardiserade EU-krav på öppenhet och information.

Alternativet självreglering på marknaden har avförts på grund av den för närvarande låga graden av överensstämmelse med kraven på konsumentinformation och bristen på överblickbarhet. Nationella bestämmelser har fördelen att de kan beakta landsspecifika betaltjänster, men de begränsar effektiviteten, överskådligheten och konsumenternas valmöjligheter på en större europeisk marknad. Standardisering var det alternativ som föredrogs av en majoritet inom betalningsbranschen och konsumentorganisationerna. De största ekonomiska fördelarna till följd av förenkling och förutsebarhet väntas ges av gemenskapslagstiftning som kodifierar alla gemenskapens och medlemsstaternas informationskrav i ett enda rättsligt instrument.

Mål 3: Användarnas och tillhandahållarnas rättigheter och skyldigheter.

Alternativ 1. Att behålla den nuvarande situationen med olika nationella bestämmelser.

Alternativ 2. Skapa förutsebarhet i fråga om rättigheter och skyldigheter för användare och tillhandahållare för att skapa en hög nivå på konsumentskyddet och ökad effektivitet.

För närvarande finns det 25 olika uppsättningar nationella regler som varit till god nytta för betalningsmarknaden så länge som gränsöverskridande betalningar och den inre marknaden var av mindre betydelse. I och med upprättandet av den inre marknaden och dessutom införandet av euron har harmonisering blivit en nödvändighet. Detta gäller särskilt när nationella bestämmelser som upprätthåller nationella skillnader hindrar gränsöverskridande betalningar och utvecklingen av effektivare alleuropeiska betaltjänster.

Ett enhetligt synsätt på tillhandahållarnas och användarnas rättigheter och skyldigheter kommer att ge förutsättningar för högre effektivitet, ökad automatisering och direkthantering (STP) på alleuropeisk nivå.

Kommissionen har utfört en fullständig konsekvensanalys enligt arbetsprogrammet. Rapporten finns tillgänglig på http://europa.eu.int/comm/secretariat_general/impact/docs/SEC_2005_1535_1_en.pdf.

RÄTTLIGA ASPEKTER

Sammanfattning av den föreslagna åtgärden

De tre centrala delarna av förslaget är följande:

Rätten att tillhandahålla betaltjänster till allmänheten (avdelning II).

Harmoniseringen av kraven för marknadstillträde för andra tillhandahållare av betaltjänster än kreditinstitut har utformats för att skapa jämbördiga konkurrensvillkor, öka konkurrensen på de nationella marknaderna och ta hänsyn till utvecklingen på marknaderna under senare år, så att marknadsinträdet kan underlättas för en ny generation av tillhandahållare. Genom det nya tillståndet för betalningsinstitut kommer också FATF:s (OECD:s finansiella aktionsgrupp mot penningtvätt) särskilda

rekommendation nr VI att införlivas på ett enhetligt sätt. Införandet av ett undantag för vissa kategorier av penningförmedlare skall underlätta att dessa tillhandahållare gradvis överförs från den inofficiella till den officiella ekonomin.

Krav på överblickbarhet och information (avdelning III).

Kommissionen anser att konkurrensen, konsumenternas valmöjligheter och konsumentskyddet skulle stärkas genom klara och konsekventa bestämmelser om överblickbarhet för betaltjänster. Genom direktivet kommer tydliga och koncisa informationskrav, som ersätter 25 olika uppsättningar av nationella bestämmelser, att införas för betaltjänster.

Rättigheter och skyldigheter för användare och tillhandahållare av betaltjänster (avdelning IV)

Klarhet och förutsebarhet när det gäller centrala rättigheter och skyldigheter för användare och tillhandahållare av betaltjänster är av avgörande betydelse för utvecklingen av moderna och effektiva elektroniska betalningssystem, användarnas förtroende och effektivt fungerande affärsverksamheter på en modern betalningsmarknad.

Rättslig grund

Den rättsliga grunden för förslaget är artiklarna 47.2 och 95.1 i EG-fördraget.

Subsidiaritetsprincipen

Subsidiaritetsprincipen är tillämplig eftersom förslaget inte faller inom gemenskapens exklusiva behörighet.

Medlemsstaterna kan av följande skäl inte i tillräcklig utsträckning själva uppnå målen för förslaget:

Betalningar regleras genom ett flertal nationella rättsakter, som ofta förhindrar upprättandet av europeiska betalningsstandarder, konventioner och infrastrukturer. Bristen i den rättsliga förutsebarheten för tillhandahållare och användare av betaltjänster och i harmoniseringen av deras centrala rättigheter hindrar införandet av alleuropeiska betalningssystem, det fria tillhandahållandet av tjänster och konkurrensen på de nationella betalningsmarknaderna.

Om gemenskapen vidtar åtgärder kommer det att bli lättare att uppnå målen för förslaget av följande skäl:

Processen för att integrera privatmarknaderna för elektroniska betalningar är i fråga om storlek och komplexitet jämförbar med införandet av euron och medlemsstaterna kan inte på egen hand bemästra de befintliga hindren och samordna alla berörda aktörer.

Det faktum att tre gemenskapsrättsakter redan gäller samtidigt utöver den befintliga mångfalden av nationella bestämmelser i de 25 medlemsstaterna leder till uppsplittrade och ibland överlappande rättsliga ramar som har blivit ett hinder för integreringen av betalningsmarknaderna.

Genom förslaget kommer en fullständig harmonisering att uppnås på de punkter där så är nödvändigt för att bemästra hindren för utvecklingen av en inre marknad för betalningar och detta på de områden som påvisats under det öppna samrådet med berörda parter.

Förslaget överensstämmer därför med subsidiaritetsprincipen.

Proportionalitetsprincipen

Förslaget är förenligt med proportionalitetsprincipen av följande skäl:

Det föreslagna direktivet kommer att lämna största möjliga utrymme för självreglering inom branschen. Det kommer endast att leda till en harmonisering i syfte att bemästra de rättsliga hindren för en inre marknad, medan reglering undviks av frågor som inte har samband med detta. De föreslagna åtgärderna står även i proportion till befintlig nationell lagstiftning på området inom t.ex. civilrätt och straffrätt. På vissa områden är nationella undantag möjliga och föremål för ömsesidigt erkännande. Medlemsstaterna får när så är lämpligt införa nationella alternativ eller behålla praxis som i dagsläget är effektivare än den som förutses i direktivet.

Alla föreslagna bestämmelser har varit föremål för proportionalitetstest och intensivt samråd för att säkerställa att regleringen blir lämplig och proportionerlig. Detta kommer till uttryck i reglerna för betalningsinstitut och undantagsklausulen, i informationskraven som anpassats till specifika tjänster och i differentieringen mellan användargrupper.

Val av regleringsform

Föreslagna instrument: Upprättandet av en inre betalningsmarknad kräver både självreglering inom branschen i syfte att integrera de uppsplittrade nationella infrastrukturerna och tjänsterna och lagstiftningsåtgärder för att skapa den nödvändiga rättsliga grunden för denna process. Kommissionen föreslår därför ett direktiv som skall ligga till grund för och underlätta självreglering inom branschen.

Detta alternativ är tillräckligt av följande skäl:

Kommissionen föreslår ett direktiv i stället för en förordning, eftersom detta tar hänsyn till subsidiaritetsens och proportionalitetens krav och fördelar. Genom ett direktiv i kombination med full harmonisering kan en nödvändig grad av förutsebarhet uppnås, samtidigt som utrymme lämnas för ett riktat nationellt genomförande.

BUDGETKONSEKVENSER

Förslaget påverkar inte gemenskapens budget.

ÖVRIGA UPPLYSNINGAR

Simulering, pilotfas och övergångsperiod

Vissa redan etablerade tillhandahållare av betaltjänster kommer att ges en övergångsperiod för att uppfylla bestämmelserna i avdelning II i direktivet.

Förenklingar

I förslaget föreskrivs förenklingar av lagstiftning, administrativ praxis för offentliga myndigheter (på gemenskapsnivå och nationell nivå) och administrativ praxis för privata aktörer.

Det föreslagna direktivet kommer att ge förenklade och fullständigt harmoniserade ramar som ersätter direktiv 97/5/EG, rekommendationerna 87/598/EEG, 88/590/EEG och 97/489/EG samt artikel 8 i direktiv 97/7/EG och artikel 8 i direktiv 2002/65/EG.

Tillsynen över tillhandahållarna av betaltjänster kommer att ske enligt en harmoniserad och konsekvent metod med samma regler för alla medlemsstater, vilket kommer att bidra till att förenkla de administrativa förfarandena.

Genom förslaget förenklas förfarandena för privata aktörer i och med att 25 nationella regelverk ersätts med ett regelverk för hela marknaden.

Upphävande av gällande lagstiftning

Om förslaget antas kommer befintlig lagstiftning att upphöra att gälla.

Om genomförande av gemenskapens Lissabonprogram:

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV

om betaltjänster på den inre marknaden

och om ändring av direktiven 97/7/EG, 2000/12/EG och 2002/65/EG

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT
DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 47.2 första och tredje meningen och artikel 95,

med beaktande av kommissionens förslag¹²,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande¹³,

med beaktande av Europeiska centralbankens yttrande,¹⁴

i enlighet med förfarandet i artikel 251 i fördraget¹⁵, och

av följande skäl:

- (1) Det är avgörande för inrättandet av den inre marknaden att alla inre gränser i gemenskapen avlägsnas för att tillåta fri rörlighet för varor, personer, tjänster och kapital. Därför är en väl fungerande inre marknad för betaltjänster mycket viktig. För närvarande utgör bristen på harmonisering inom detta område ett hinder för en fungerande sådan marknad.
- (2) För närvarande är medlemsstaternas betalningsmarknader organiserade separat enligt nationella modeller och de rättsliga ramarna för betaltjänster är uppsplittrade på 25 nationella rättsliga system.

¹² EUT C [...], [...], s. [...].

¹³ EUT C [...], [...], s. [...].

¹⁴ EUT C [...], [...], s. [...].

¹⁵ EUT C [...], [...], s. [...].

- (3) Denna situation har inte åtgärdats i tillräcklig hög grad genom de gemenskapsrättsakter som redan antagits, dvs. Europaparlamentets och rådets direktiv 97/5/EG av den 27 januari 1997 om gränsöverskridande betalningar¹⁶ och Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2560/2001 av den 19 december 2001 om gränsöverskridande betalningar i euro¹⁷ eller genom kommissionens rekommendation av den 8 december 1987 om en europeisk uppförandekod för elektroniska betalningar (förhållandet mellan finansiella institut, handlare och tjänsteföretag samt konsumenter)¹⁸, kommissionens rekommendation 88/590/EEG av den 17 november 1988 om betalningssystem, särskilt förhållandet mellan kortinnehavare och kortutgivare¹⁹ eller kommissionens rekommendation 97/489/EG av den 30 juli 1997 om transaktioner med hjälp av elektroniska betalningsmedel med tonvikt på förhållandet mellan utgivare och innehavare²⁰. De faktum att nationella bestämmelser och ett ofullständigt gemenskapsregelverk gäller samtidigt har snarare gett upphov till osäkerhet och brist på rättslig förutsebarhet till följd av överlappningar i lagstiftningen.
- (4) Därför är det viktigt att fastställa en modern och konsekvent rättslig ram för betaltjänster på gemenskapsnivå.
- (5) Denna ram skall säkerställa samordning av nationella bestämmelser om tillsynskrav, marknadstillträde för nya tillhandahållare av betaltjänster, informationskrav samt rättigheter och skyldigheter för användare av betaltjänster. Bestämmelserna i förordning (EG) nr 2560/2001, som skapade en inre marknad för gränsöverskridande betalningar i euro, skall behållas inom denna rättsliga ram. Bestämmelserna i direktiv 97/5/EG och rekommendationerna i rekommendation 87/598/EEG, 88/590/EEG och 97/489/EG skall integreras i en enda bindande rättsakt.
- (6) Det är dock inte lämpligt att den rättsliga ramen är heltäckande. Dess tillämpning skall begränsas till tillhandahållare vars huvudsakliga verksamhet består i att tillhandahålla betaltjänster till användare av betaltjänster. Regelverket bör inte heller tillämpas på tjänster där överföringen av medel från betalaren till betalningsmottagaren eller transport av dessa utförs enbart i sedlar och mynt eller där överföringen är baserad på checkar, växlar, skuldebrev eller andra instrument, kuponger eller kort som är dragna på en tillhandahållare av betaltjänster eller annan part i syfte att ställa medel till förfogande för betalningsmottagaren. Även om de rättsliga ramarna bör tillämpas på användare av betaltjänster och deras förhållanden till tillhandahållare av betaltjänster, bör vissa bestämmelser inte tillämpas på transaktioner över ett visst belopp eftersom användaren sannolikt befinner sig i en sådan förhandlingsposition att denne kan avtala om mer specifika och lämpliga villkor med tillhandahållaren av betaltjänsten.
- (7) Det är nödvändigt att specificera de kategorier av tillhandahållare av betaltjänster som lagligen får tillhandahålla dessa tjänster inom gemenskapen, dvs. kreditinstitut som tar emot insättningar från användare för att finansiera betalningstransaktioner och som bör fortsätta att omfattas av tillsynskraven i Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/12/EG av den 20 mars 2000 om rätten att starta och driva verksamhet i

¹⁶ EGT L 43, 14.2.1997, s. 25.

¹⁷ EGT L 344, 28.12.2001, s. 13.

¹⁸ EGT L 365, 24.12.1987, s. 72 (svensk översättning saknas).

¹⁹ EGT L 317, 24.11.1988, s. 55, (svensk översättning saknas).

²⁰ EGT L 208, 2.8.1997, s. 52.

kreditinstitut²¹, institut för elektroniska pengar som ger ut elektroniska pengar för att finansiera betalningstransaktioner och som bör fortsätta att omfattas av tillsynskraven i Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/46/EG av den 18 september 2000 om rätten att starta och driva affärsverksamhet i institut för elektroniska pengar samt om tillsyn av sådan verksamhet²² och postgiroinstitut som har rätt till detta enligt nationell lagstiftning eller gemenskapslagstiftning.

- (8) För att kunna avlägsna de rättsliga hindren för marknadstillträde är det nödvändigt att inrätta en enda auktorisation för alla tillhandahållare av betaltjänster som inte är berörda av att ta emot insättningar eller att ge ut elektroniska pengar. Därför är det lämpligt att införa en fjärde kategori tillhandahållare av tjänster, nedan kallade ”betalningsinstitut”, genom att fastställa auktorisation enligt ett antal strikta och omfattande villkor för fysiska och juridiska personer utanför de befintliga kategorierna att tillhandahålla betaltjänster inom gemenskapen. Följaktligen skulle samma villkor gälla över hela gemenskapen för sådana tjänster.
- (9) Villkoren för att bevilja och behålla auktorisation som betalningsinstitut bör innefatta tillsynskrav som är proportionerliga mot de operativa och finansiella risker som dessa institut ställs inför i sin verksamhet. Dessa krav skall avspegla det faktum att betalningsinstitutet ägnar sig åt mer specialiserade och begränsade verksamheter än kreditinstitutet och de risker de skapar är mycket mer begränsade och lättare att kontrollera än de som uppstår inom kreditinstitutets breda spektrum av verksamheter. Dessa får till exempel inte ta emot insättningar från användare och får endast utnyttja medel som tagits emot från användare för att utföra betaltjänster. Det bör fastställas bestämmelser för hur kundmedel bör hållas åtskilda från betalningsinstitutets medel för andra affärsverksamheter. Betalningsinstitutet bör också omfattas av effektiva krav för att förhindra penningtvätt och finansiering av terrorism.
- (10) Det är nödvändigt att medlemsstaterna utser de myndigheter som skall ansvara för att meddela auktorisation till betalningsinstitut, utföra fortlöpande kontroller och besluta om återkallande av auktorisation. För att säkerställa lika behandling bör medlemsstaterna inte tillämpa några andra krav på betalningsinstitut än dem som anges i detta direktiv. Alla beslut som fattas av de behöriga myndigheterna bör dock kunna bestridas inför domstol. De behöriga myndigheternas uppgifter skall inte heller påverka den översyn över betalningssystemen som enligt artikel 105.2 fjärde strecksatsen i fördraget är en uppgift som skall utföras av europeiska centralbanksystemet.
- (11) Eftersom det är önskvärt att registrera namn och adress på alla fysiska och juridiska personer som tillhandahåller betaltjänster och att, utan hänsyn till om de kan uppfylla alla villkor för auktorisation som betalningsinstitut, bevilja dem en viss form av erkännande, så att ingen tvingas ut i den svarta ekonomin, är det lämpligt att erbjuda en möjlighet genom vilken de tillhandahållare av betalningar som inte kan uppfylla alla dessa villkor trots allt kan behandlas som betalningsinstitut. I detta syfte är det lämpligt att tillåta medlemsstaterna att föra in dessa fysiska och juridiska personer i registret över betalningsinstitut även om de inte uppfyller alla kraven för auktorisation. Denna möjlighet till avvikelse måste dock i varje enskilt fall vara kopplad till stränga

²¹ EGT L 126, 26.5.2000, s. 1.

²² EGT L 275, 27.10.2000, s. 39.

villkor, dvs. avseende transaktionsvolym och betydelse för det allmänna intresset. I de fall där undantaget har tillämpats är det också viktigt att se till att betaltjänster som tillhandahållits inom gemenskapen bara får erbjudas i den medlemsstat där registreringen har gjorts.

- (12) Det är avgörande för att en tillhandahållare av betaltjänster skall fungera att denne kan driva betalningssystem eller delta i sådana system. För att säkerställa lika behandling i hela gemenskapen av de olika kategorierna av tillhandahållare av betaltjänster enligt villkoren i deras auktorisation är det nödvändigt att klargöra bestämmelserna om tillhandahållande av betaltjänster och deltagande i betalningssystem. Åtgärder skall vidtas så att ingen diskriminering sker mellan betalningsinstitut och kreditinstitut vad gäller deras verksamhet inom betalningssystem och deras tillgång till dessa.
- (13) Ett regelverk bör fastställas för att säkerställa klarhet vad gäller villkoren för betaltjänster.
- (14) Direktivet bör inte tillämpas på betalningstransaktioner som genomförs med kontanter eller papperscheckar, eftersom dessa på grund av sin karaktär inte kan behandlas lika effektivt som andra betalningsmedel, särskilt elektroniska betalningar.
- (15) Bestämmelserna i detta direktiv om klarhet beträffande villkoren för betaltjänsterna och om rättigheter och skyldigheter vid tillhandahållande och användning av dem bör inte tillämpas på betalningstransaktioner som avser belopp över 50 000 euro, eftersom betalningar som överstiger detta belopp vanligtvis inte hanteras på samma sätt, kanaliseras genom andra nätverk och är underordnade olika tekniska och rättsliga förfaranden som bör upprätthållas.
- (16) Direktivet skall specificera de skyldigheter som tillhandahållare av betaltjänster bör iaktta vid tillhandahållandet av information till användarna som skall erhålla samma klara och tydliga information om betaltjänster för att kunna fatta välgrundade beslut och jämföra erbjudanden inom EU. För att värna om öppenheten fastställer direktivet krav som behövs för att säkerställa att nödvändig och tillräcklig information tillhandahålls användarna av betaltjänster med avseende på både avtalet om betaltjänsten och betalningstransaktionen.
- (17) Det är viktigt att harmonisera informationskraven för betaltjänster eftersom användare av betaltjänster behöver klar och tydlig information om betaltjänster för att få ett gott underlag i valet mellan olika alternativ. Det bör fastställas krav för att säkerställa att tillräcklig och nödvändig information ges i fråga om såväl avtalet om betaltjänsten som godkännandet och utförandet av varje betalningstransaktion utan onödig belastning för användarna av betaltjänsterna.
- (18) Den begärda informationen skall stå i proportion till användarnas behov och meddelas i standardiserad form. Informationskraven för enstaka betalningstransaktioner bör dock skilja sig från dem som gäller ramavtal om en serie betalningstransaktioner.
- (19) För att underlätta rörligheten för kunderna bör det vara möjligt för användare av betaltjänster att avsluta ett ramavtal som ingåtts för längre tid eller på obestämd tid utan att debiteras avgifter. För den rätten skall dock i tillämpliga fall krävas en uppsägningstid som anges i avtalet.

- (20) Mikrobetalningar bör vara ett billigt och lättanvänt alternativ för varor och tjänster till lägre priser och bör inte i onödig utsträckning belastas med alltför omfattande krav. Relevanta informationskrav och bestämmelser om deras utförande bör därför förenklas. Klara regler bör fastställas för hur användarna av betaltjänster skall auktorisera transaktioner. Detta är viktigt för att garantera användarnas förtroende och rättslig förutsebarhet för de parter som berörs av en betalningstransaktion, eftersom dessa transaktioner skulle bli ogiltiga och betalaren skulle ha rätt till omedelbar återbetalning utan korrekt auktorisation. Det är viktigt att fastställa förpliktelser för såväl tillhandahållaren som användaren av betaltjänsten för att se till att säkerheten hos verifikationsinstrumenten för betalningarna inte äventyras och att enligt tillämplig nationell lag kunna konstatera om ett avtalsbrott har ägt rum och bedöma konsekvenserna av ett sådant avtalsbrott.
- (21) För att skapa incitament för användaren av betaltjänsten att underrätta sin tillhandahållare om ett stulet eller förlorat verifikationsinstrument för betalningar utan onödigt dröjsmål och således för att minska risken för oauktoriserade transaktioner bör användaren bara vara ansvarsskyldig för ett begränsat belopp till dess att denne underrättar tillhandahållaren av betaltjänsten om förlusten eller stölden, såvida inte användaren av betaltjänsten har handlat bedrägligt eller visat grov försumlighet. Så snart som en användare har anmält till en tillhandahållare av betaltjänster att hans eller hennes verifikationsinstrument för betalningarna har kommit i orätta händer bör användaren inte heller längre vara skyldig att stå för några ytterligare förluster till följd av obehörig användning av instrumentet. Om användarens verifikationsinstrument inte har förlorats eller stulits bör han eller hon inte vara skyldig att stå för eventuella finansiella konsekvenser av otillåten användning.
- (22) Bestämmelser om fördelning av förluster till följd av otillåtna betalningstransaktioner bör införas. Dessa bestämmelser bör dock inte tillämpas på användare av betaltjänster som är företag som är större än mikroföretag enligt definitionen i kommissionens rekommendation 2003/361/EG av den 6 maj 2003 om definitionen av mikroföretag samt små och medelstora företag (offentliggjord i *Europeiska unionens officiella tidning* den 20 maj 2004)²³ eftersom dessa företag normalt har förutsättningar att bedöma risken för bedrägerier och vidta motåtgärder åtgärder.
- (23) I händelse av att användaren begär återbetalning av en transaktion för vilken beloppet inte specificerats bör återbetalningsrätten inte påverka betalarens skyldigheter mot betalningsmottagaren för varor eller tjänster som beställts, konsumerats eller rättmätigt fakturerats eller användarens rättigheter i fråga om återkallande av en betalningsorder.
- (24) Med tanke på den hastighet med vilken moderna fullt automatiserade betalningssystem hanterar betalningstransaktioner, vilket innebär att betalningsorder inte kan återkallas efter ett visst moment utan höga kostnader för manuella insatser, är det nödvändigt att ange en klar tidsgräns för återkallelser för att underlätta effektiv hantering samtidigt som man säkerställer rättslig förutsebarhet för alla berörda parter. Det är lämpligt att fastställa denna tidsgräns till accepttidpunkten för tillhandahållaren av betaltjänsten och ange att den bör explicit eller implicit meddelas till användaren av betaltjänsten.

²³ EUT L 124, 20.5.2003, s. 36.

- (25) Det är av avgörande betydelse för en helt integrerad direkthantering av betalningar och för den rättsliga förutsebarheten i fråga om underliggande inbördes skyldigheter mellan användare av betaltjänster att hela det belopp som betalaren överfört krediteras betalningsmottagarens konto. I enlighet med detta bör det inte vara möjligt för någon av de mellanhänder som deltar i genomförandet av betalningstransaktioner att göra avdrag från det överförda beloppet. Det bör dock vara möjligt för betalningsmottagaren att ingå ett uttryckligt avtal med sin tillhandahållare av betaltjänster enligt vilket den senare får dra av sina egna avgifter. Detta bör endast gälla betalningar som uteslutande genomförs i en medlemsstats valuta och som inte omfattar växling av valuta om båda tillhandahållarna av betaltjänster är etablerade inom gemenskapen.
- (26) När det gäller avgifter visar erfarenheterna att delade avgifter mellan betalare och betalningsmottagare är det effektivaste systemet eftersom det underlättar direkthantering av betalningar. Det skall därför fastställas bestämmelser för hur tillhandahållarna av betaltjänster bör ta ut avgifterna direkt av betalaren och betalningsmottagaren. Det bör dock endast gälla när både betalarens och betalningsmottagarens tjänstetillhandahållare är etablerade inom gemenskapen och transaktionen inte omfattar någon valutaväxling.
- (27) För att förbättra effektiviteten i betalningarna inom gemenskapen bör en maximal tid för genomförandet på en dag fastställas för alla betalningar som inlets av betalaren och som inte kräver konvertering av valuta, särskilt vad gäller kreditöverföringar och betalningsförmedling. För alla övriga betalningar, till exempel betalningar som inlets av eller via betalningsmottagaren, däribland direktdebiteringar och kortbetalningar, i avsaknad av ett uttryckligt avtal mellan tillhandahållaren av betaltjänsten och användaren av betaltjänsten om en längre genomförandetid, bör den maximala genomförandetiden på en dag tillämpas. Med avseende på att nationella infrastrukturer för betalningar ofta är mycket effektiva och för att förhindra att de nuvarande servicenivåerna försämras bör medlemsstaterna när det gäller rent nationella betalningar dock få behålla bestämmelser om kortare genomförandetider än en dag.
- (28) Med hänsyn till skillnaderna mellan de bestämmelser som styr driften av betalningssystem inom gemenskapen och de bestämmelser som styr betalningssystemen i tredje land är det lämpligt att bestämmelserna om genomförande som avser fullständigt belopp och genomförandetid begränsas till fall där både betalarens och betalningsmottagarens tillhandahållare av betaltjänster är etablerade inom gemenskapen.
- (29) Det är viktigt att användare av betaltjänster känner till de faktiska kostnaderna och avgifterna för dessa tjänster så att de kan välja ett lämpligt alternativ. I linje med detta bör otydligt redovisade prissättningsmetoder inte vara tillåtna, eftersom det är allmänt accepterat att sådana metoder gör det ytterst svårt för användarna att fastställa det faktiska priset för en betaltjänst. I synnerhet bör användning av valuteringsdagar som missgynnar användarna inte vara tillåtna.
- (30) För att betalningssystemet skall fungera friktionsfritt och effektivt måste användarna kunna lita på att tillhandahållaren av betaltjänsten genomför transaktionen korrekt och inom överenskommen tid. Rent formellt finns det dock inte mycket som hindrar att han gör det. För det första har tillhandahållaren förutsättningar att bedöma riskerna i samband med den betalningstransaktion som denne har accepterat att utföra. För det

andra är det tillhandahållaren som tillhandahåller betalningssystemet, vidtar åtgärder för att återföra felaktigt placerade medel och i de flesta fall beslutar om vilka förmedlare som skall bidra till att genomföra transaktionen. För det tredje eftersom det antal betalningstransaktioner som genomförs är mycket stort, är det dessutom lättare för tillhandahållarna att ömsesidigt fördela risken för fel eller funktionsbrister i betalningssystemet och låta denna risk påverka deras avgifter. Med hänsyn till dessa överväganden är det fullt lämpligt att ålägga tillhandahållaren strikt ansvar med avseende på utförandet av en betalningstransaktion som denne har accepterat från användaren. Bestämmelserna om strikt ansvar bör dock inte tillämpas fullt ut då betalningsmottagarens tjänstetillhandahållare är etablerad utanför gemenskapen.

- (31) Det bör vara möjligt för tillhandahållaren av betaltjänsten att klart ange den information som denne kräver för att genomföra betalningsordern. För att undvika uppsplittring och inte riskera inrättandet av integrerade betalningssystem inom gemenskapen bör medlemsstaterna å andra sidan dock inte kunna kräva att en särskild kod används för betalningstransaktioner. Det strikta ansvaret för tillhandahållare av betaltjänster bör vara begränsat till att gälla att varje betalningstransaktion utförs korrekt i enlighet med betalningsordern från användaren av tjänsten.
- (32) För att göra det möjligt att effektivt förebygga bedrägerier och bekämpa betalningsbedrägerier i hela gemenskapen bör bestämmelser införas för effektivt utbyte av uppgifter mellan tillhandahållare av betaltjänster som bör tillåtas att samla in, behandla och utbyta personuppgifter avseende personer som är involverade i betalningsbedrägerier. Dessa verksamheter skall bedrivas enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter²⁴.
- (33) Det är nödvändigt att säkerställa att de bestämmelser i nationell lag som antas enligt detta direktiv genomförs effektivt. Därför bör lämpliga förfaranden inrättas genom vilka det bör bli möjligt att föra talan mot tillhandahållare av betaltjänster som inte iakttar bestämmelserna och för att säkerställa att, vid behov, proportionerliga och avskräckande sanktioner åläggs.
- (34) Utan att det skall påverka kundernas rätt att föra talan inför domstol bör medlemsstaterna se till att konflikter mellan tillhandahållare och användare av betaltjänster som rör de rättigheter och skyldigheter som föreskrivs i detta direktiv kan lösas till begränsad kostnad i en lättillgänglig instans.
- (35) Detta direktiv skall inte påverka de bestämmelser i nationell lagstiftning som avser följderna i fråga om ansvar för brister i formuleringen eller överföringen av uppgifter.
- (36) Eftersom det är nödvändigt att kontrollera att detta direktiv fungerar tillfredsställande och övervaka utvecklingen mot upprättandet av en inre marknad för betalningar, bör kommissionen lägga fram en rapport två år efter avslutandet av perioden för genomförandet av detta direktiv.
- (37) Eftersom bestämmelserna i direktiv 97/5/EG har ändrats fullständigt bör det direktivet upphöra att gälla.

²⁴ EGT L 281, 23.11.1995, s. 31.

- (38) Det är nödvändigt att fastställa närmare bestämmelser om obehörig användning av betalkort som är ett område som för närvarande täcks av Europaparlamentets och rådets direktiv 97/7/EG av den 20 maj 1997 om konsumentskydd vid distansavtal²⁵ och Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/65/EG av den 23 september 2002 om distansförsäljning av finansiella tjänster till konsumenter och om ändring av rådets direktiv 90/619/EEG samt direktiven 97/7/EG och 98/27/EG²⁶. Dessa direktiv bör därför ändras i enlighet med detta.
- (39) Eftersom finansiella institut enligt direktiv 2000/12/EG inte omfattas av de regler som är tillämpliga på kreditinstitut bör de omfattas av samma krav som betalningsinstitut för att de skall kunna tillhandahålla betaltjänster inom gemenskapen. Direktiv 2000/12/EG bör därför ändras i enlighet med detta.
- (40) För den rättsliga förutsebarhetens skull är det lämpligt att införa övergångsbestämmelser enligt vilka fysiska och juridiska personer som har inlett sin verksamhet som betalningsinstitut, i enlighet med gällande nationell lagstiftning innan detta direktiv trädde ikraft, kan fortsätta att bedriva denna verksamhet i den berörda medlemsstaten under en angiven period.
- (41) Eftersom målet med den föreslagna åtgärden, dvs. inrättandet av en inre marknad för betaltjänster, inte i tillräckligt hög grad kan uppnås av medlemsstaterna eftersom det kräver harmonisering av ett stort antal skilda regler i de olika medlemsstaternas rättsliga system och därför kan uppnås bättre på gemenskapsnivå, får gemenskapen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.
- (42) De åtgärder som är nödvändiga för att genomföra detta direktiv bör antas i enlighet med rådets beslut 1999/468/EG av den 28 juni 1999 om de förfaranden som skall tillämpas vid utövandet av kommissionens genomförandebefogenheter²⁷.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

AVDELNING I

Syfte, tillämpningsområde och definitioner

Artikel 1

Syfte

I detta direktiv fastställs de bestämmelser enligt vilka medlemsstaterna skall skilja mellan följande fyra kategorier av tillhandahållare av betaltjänster:

- (a) Kreditinstitut enligt vad som avses i direktiv 2000/12/EG.

²⁵ EGT L 144, 4.6.1997, s. 19. Direktivet senast ändrat genom direktiv 2005/29/EG (EUT L 149, 11.6.2005, s. 22).

²⁶ EGT L 271, 9.10.2002, s.16. Direktivet ändrat genom direktiv 2005/29/EG.

²⁷ EGT L 184, 17.7.1999, s. 23.

- (b) Institut för elektroniska pengar enligt vad som avses i direktiv 2000/46/EG.
- (c) Postgiroinstitut, som avses i artikel 2.3 andra strecksatsen i direktiv 2000/12/EG, som enligt nationell lagstiftning eller gemenskapslagstiftning har rätt att tillhandahålla betaltjänster.
- (d) Andra fysiska eller juridiska personer som har beviljats auktorisation enligt artikel 6 i detta direktiv för att tillhandahålla och utföra betaltjänster inom gemenskapen, nedan kallade "betalningsinstitut".

I direktivet fastställs även bestämmelser om klarhet och om användarnas och tillhandahållarnas respektive rättigheter när det gäller tillhandahållande av betaltjänster som en regelmässig sysselsättning eller affärsverksamhet.

Centralbanker i egenskap av penningpolitiska myndigheter och offentliga myndigheter som tillhandahåller betaltjänster skall inte omfattas av definitionen av tillhandahållare av betaltjänster.

Artikel 2 *Tillämpningsområde*

1. Detta direktiv skall bara tillämpas på affärsverksamheter som anges i bilagan och som består i utförande av betalningstransaktioner för en fysisk eller juridisk persons räkning, nedan kallade "betaltjänster", där minst en av tillhandahållarna av betaltjänsterna är etablerad i gemenskapen.

När det gäller betaltjänster som avser transaktionsbelopp på över 50 000 euro skall dock avdelningarna III och IV inte tillämpas.

I detta direktiv avses med en betalningstransaktion en handling som inlets av betalaren eller betalningsmottagaren i form av insättning, uttag eller överföring av medel från en betalare till en betalningsmottagare, oberoende av eventuella underliggande förpliktelser mellan användarna av betaltjänsten.

2. Om inte annat föreskrivs skall detta direktiv tillämpas på betaltjänster som utförs i alla valutor.

Artikel 3 *Verksamheter som inte omfattas av direktivets tillämpningsområde*

Detta direktiv skall inte tillämpas på följande:

- (a) Transaktioner som enbart består av en överföring av kontanter från betalaren till betalningsmottagaren.
- (b) Förvärvsmässig insamling och leverans av kontanter, inbegripet transport av dem, utan att kontanterna omvandlas till kontotillgodohavanden, eller till elektroniska pengar enligt vad som avses i direktiv 2000/46/EG.
- (c) Betalningstransaktioner som består av ej förvärvsmässig insamling och leverans av kontanter inom ramen för ideell verksamhet eller välgörenhet.

- (d) Kontant återbetalning från betalningsmottagaren till betalaren efter en betalningstransaktion efter uttrycklig begäran av användaren av betaltjänsten omedelbart före verkställandet av en betalningstransaktion med betalkort, som är helt oberoende av kostnaden för de förvärvade varorna eller tjänsterna.
- (e) Växling av utländsk valuta till lokal valuta och omvänt, dvs. ”cash to cash-transaktioner”, om medlen inte deponerats kontant på ett betalkonto.
- (f) Betalningstransaktioner som är baserade på följande handlingar som är dragna på tillhandahållaren av betaltjänsten i syfte att ställa medel till betalningsmottagarens förfogande, det vill säga
 - (i) papperscheckar enligt Genèvekonventionen av den 19 mars 1931 om en gemensam checklag,
 - (ii) papperscheckar som liknar dem som avses i punkt i och som regleras av lagstiftningen i de medlemsstater som inte är parter i 1931 års Genèvekonvention,
 - (iii) papperskuponger,
 - (iv) resecheckar av papper, och
 - (v) växlar av papper.
- (g) Betalningstransaktioner som genomförs inom ett system för clearing och avveckling av betalningar eller värdepapper eller mellan clearing- eller avvecklingsagenter, centrala motparter eller centralbanker och tillhandahållare av betaltjänster eller deras anknutna ombud eller dotterbolag med förbehåll för artikel 23 i detta direktiv.
- (h) Tjänster som tillhandahålls av tillhandahållare av tekniska tjänster som stöder tillhandahållandet av betaltjänster utan att vid någon tidpunkt komma i besittning av de medel som skall överföras, bland annat behandling och lagring av data, förtroendeskapande och integritetsskydd, data och entitetsautentisering, tillhandahållande av nätverk för informationsbehandling och kommunikation samt tillhandahållande och underhåll av terminaler och utrustning för betaltjänster.
- (i) Tjänster som endast kan användas för att förvärva varor eller tjänster inom ett begränsat nätverk av närstående tjänstetillhandahållare, som inte kan inlösas mot andra prestationer och som särskilt baseras på kuponger och kort.
- (j) Betalningstransaktioner som verkställs med hjälp av mobiltelefoner eller annan digital eller informationsteknisk utrustning, om samtliga följande villkor är uppfyllda:
 - (i) Den tjänstetillhandahållare som driver systemet eller nätet för telekommunikation eller informationsteknik medverkar i utvecklingen av de tillhandahållna digitala varorna eller elektroniska kommunikationstjänsterna.
 - (ii) Varorna och tjänsterna kan inte levereras utan tjänstetillhandahållarens medverkan.

- (iii) Det finns inget alternativt sätt att genomföra betalningen
- (k) Betaltjänster som genomförs mellan tillhandahållare av betaltjänster, anknutna ombud eller dotterbolag, utan att det påverkar tillämpningen av artikel 23 som ändå gäller.

Artikel 4 *Definitioner*

I detta direktiv gäller följande definitioner:

- (1) *hemmedlemsstat*: något av följande:
 - (i) Om betalningsinstitutet är en fysisk person: den medlemsstat där den som tillhandahåller betaltjänster har sitt huvudkontor.
 - (ii) Om betalningsinstitutet är en juridisk person: den medlemsstat där dess stadgeenliga säte är beläget.
 - (iii) Om betalningsinstitutet i enlighet med nationell lagstiftning saknar stadgeenligt säte: den medlemsstat där dess huvudkontor är beläget.
- (2) *värdmedlemsstat*: en annan medlemsstat än hemmedlemsstaten där en tillhandahållare av betaltjänster har en filial eller ett anknutet ombud eller tillhandahåller betaltjänster.
- (3) *betalningssystem*: ett system för överföring av medel som har formella och standardiserade rutiner och gemensamma regler för behandling, clearing och/eller avveckling av betalningstransaktioner.
- (4) *betalare*: en fysisk eller juridisk person som har rätt att förfoga över medel och som tillåter att dessa överförs till en betalningsmottagare.
- (5) *betalningsmottagare*: en fysisk eller juridisk person som är den avsedda slutmottagaren av medel som används vid en betalningstransaktion.
- (6) *användare av betaltjänster*: en fysisk eller juridisk person som utnyttjar en betaltjänst i egenskap av antingen betalare eller betalningsmottagare eller båda.
- (7) *betalkonto*: ett konto som en användare av betaltjänster innehar under eget namn och som enbart används för betalningstransaktioner.
- (8) *medel*: kontanter och kontotillgodohavanden samt elektroniska pengar enligt vad som avses i direktiv 2000/46/EG.
- (9) *tillgängliga medel*: medel på ett betalkonto som får utnyttjas av användaren av betaltjänsten utan att någon avgift debiteras.
- (10) *betalningsorder*: varje instruktion som en betalare eller betalningsmottagare ger sin tillhandahållare av betaltjänster om att en betalningstransaktion skall genomföras.

- (11) *valuteringsdag*: den referenstidpunkt som används av en tillhandahållare av betaltjänster för beräkningen av räntan på de medel som överförts från eller till ett betalkonto.
- (12) *referensväxelkurs*: den växelkurs som ligger till grund för beräkningen av eventuell valutaväxling och som måste härröra från en källa som kan kontrolleras av båda parterna i ett avtal om betaltjänster.
- (13) *verifiering*: ett förfarande, genom vilket tillhandahållaren av en betaltjänst kan kontrollera att den användare som utfärdar en betalningsorder är berättigad till det.
- (14) *referensräntesats*: den räntesats som ligger till grund för beräkningen av eventuell ränta som skall tillämpas och som måste härröra från en källa som kan kontrolleras av båda parterna i ett avtal om betaltjänster.
- (15) *unik identifikationskod*: uppgift som anges av tillhandahållaren av betaltjänsten och som användaren av tjänsten skall lämna för att på ett otvetydigt sätt identifiera den andra användaren av betaltjänsten som är part i en betalningstransaktion och som består av IBAN-kod (International Bank Account Number), BIC-kod (Bank Identifier Code), ett bankkontonummer, ett kortnummer eller ett namn.
- (16) *anknutet ombud*: en fysisk eller juridisk person som handlar för ett betalningsinstituts räkning under genomförandet av betaltjänster.
- (17) *verifikationsinstrument för betalning*: varje form av material och/eller rutiner som utformats personligt för en användare av betaltjänster och som används för att göra det möjligt för tillhandahållaren av tjänsterna att verifiera en betalningsorder. Om tillhandahållaren av betaltjänsterna inte lämnar något sådant instrument till förfogande kan han tillsammans med användaren av tjänsterna överenskomma om att något annat instrument skall användas för verifiering av betalningsorder, och detta kan också användas i andra syften.
- (18) *teknik för distanskommunikation*: varje teknik som kan användas för att ingå avtal om betaltjänster utan att tillhandahållaren och användaren av tjänsterna samtidigt är fysiskt närvarande på samma plats.
- (19) *varaktigt medium*: varje medium som gör det möjligt att bevara information som personligen tillställts en användare av en betaltjänst, så att den går att konsultera även i framtiden under en tidsperiod som är tillräcklig med hänsyn till dess syfte och så att den bevarade informationen kan kopieras utan avvikelser, bl.a. utskrifter från bankomater, disketter, CD-ROM, DVD och hårddiskar på datorer på vilka e-post lagras men däremot inte utskrifter från webbplatser, såvida dessa inte uppfyller kriterierna i första meningen i detta stycke.

AVDELNING II

Tillhandahållare av betaltjänster

Kapitel 1

Betalningsinstitut

AVSNITT 1

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 5

Ansökningar om auktorisation

För auktorisation som betalningsinstitut skall en skriftlig ansökan inlämnas till de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten tillsammans med följande:

- (a) En verksamhetsplan där det bland annat anges vilket slag av betaltjänst som planeras.
- (b) En affärsplan med en preliminär budgetberäkning för de tre första räkenskapsåren, enligt vilken det framstår som troligt att den sökande kan utnyttja system, resurser och metoder som är lämpliga och väl anpassade för en sund verksamhet.
- (c) En beskrivning av den sökandes administrativa förfaranden och redovisningsmetoder som gör att det framstår som troligt att betalningsinstitutet tillämpar sunda och lämpliga förfaranden och kontroller.
- (d) En beskrivning av de interna kontrollmekanismer som den sökande har inrättat för att uppfylla sina skyldigheter med avseende på penningtvätt enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/60/EG²⁸.
- (e) En beskrivning av den sökandes riskhanteringsförfaranden.
- (f) En beskrivning av den sökandes organisationsstruktur och i tillämpliga fall dess samarbete med ett nationellt eller internationellt betalningssystem.
- (g) Identitetsuppgifter för de personer som direkt eller indirekt har kvalificerade innehav i den sökande enligt vad som avses i artikel 1.10 i direktiv 2000/12/EG och storleken på deras faktiska innehav.
- (h) Om den sökande är en juridisk person identitetsuppgifter för de fysiska personer som företräder denne, är majoritetsaktieägare i denne och fungerar som direktörer samt handlingar som styrker att dessa personer är av god vandel och har tillräcklig kunskap och förmåga för att utföra betaltjänster.

²⁸ EUT L 309, 25.11.2005, s. 15.

- (i) Identitetsuppgifter för huvudförvaltaren och handlingar som styrker att den person som i praktiken leder den sökandes verksamhet är av god vandel och har tillräcklig kunskap och förmåga för att utföra betaltjänster.
- (j) Den sökandes rättsliga form.
- (k) Den adress där relevanta handlingar finns tillgängliga.

Vid tillämpning av punkt c skall den sökande tillhandahålla en beskrivning av de organisatoriska arrangemang som upprättats för att se till att alla skäligen åtgärder vidtas för att skydda användarnas intressen och säkerställa kontinuitet och tillförlitlighet vid utförandet av betaltjänsterna.

Artikel 6 Beviljande

Auktorisation skall beviljas om den information och de styrkande handlingar som åtföljer ansökan uppfyller kraven i artikel 5.

Inga andra krav än de som där anges skall beaktas vid granskningen av ansökan.

Auktorisationen skall gälla i alla medlemsstater och göra det möjligt för det berörda betalningsinstitutet att tillhandahålla betaltjänster inom hela gemenskapen med stöd antingen av friheten att tillhandahålla tjänster eller etableringsfriheten.

Artikel 7 Meddelande om beslut

Senast inom tre månader från mottagandet av ansökan eller, om ansökan skulle vara ofullständig, senast inom tre månader från mottagandet av kompletterande information skall de behöriga myndigheterna underrätta den sökande om ansökan har beviljats eller avslagits.

När auktorisation vägras skall beslutet motiveras.

Artikel 8 Registrering

Medlemsstaterna skall upprätta ett register över betalningsinstitut.

Registret skall uppdateras regelbundet. Det skall kunna konsulteras offentligt och detta även i elektronisk form.

Artikel 9 Upprätthållande av auktorisation

Om en eventuell förändring påverkar riktigheten vad gäller den informationen och de bevis som skall tillhandahållas enligt artikel 5 skall betalningsinstitutet utan onödigt dröjsmål underrätta den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten om detta.

Artikel 10
Verksamhetsområden

1. Betalningsinstitut skall ha rätt att utföra följande:
 - (a) Tillhandahålla betaltjänster.
 - (b) Tillhandahålla operativa och närliggande sidotjänster, t.ex. garantera utförandet av betalningstransaktioner, valutaväxlingstjänster, förvaringsverksamhet samt lagring och behandling av data.
 - (c) Ha tillträde till och driva betalningssystem för överföring, clearing och avveckling av medel, däribland instrument och förfaranden som ingår i systemen.

I samband med punkt a skall medel som sådana institut tar emot från användare av betaltjänster för att tillhandahålla sådana tjänster inte betraktas som insättningar eller andra återbetalbara medel enligt artikel 3 i direktiv 2000/12/EG eller elektroniska pengar enligt direktiv 2000/46/EG.

2. Medel som tagits emot från användare av betaltjänster och som särskilt accepterats i samband med en betaltjänst får inte användas av betalningsinstituten i andra affärsverksamheter än betaltjänster. Betalningsinstitutet skall i sina räkenskaper hålla medel som tagits emot från användare av betaltjänster och som accepterats i samband med en betalningstransaktion isär från andra medel som accepterats för annan verksamhet än betaltjänster.

Auktoriserade betalningsinstituts verksamheter skall vara icke-exklusiva och inte begränsade till betaltjänster, med hänsyn tagen till tillämplig nationell lagstiftning och gemenskapslagstiftning.

AVSNITT 2
ÖVRIGA KRAV

Artikel 11

Användning av anknutna ombud, utläggning på entreprenad eller användning av dotterbolag

1. Om ett betalningsinstitut avser att tillhandahålla betaltjänster via ett anknutet ombud eller ett dotterbolag skall det meddela namn och adress till det anknutna ombud eller dotterbolag som det anlitar till de behöriga myndigheterna i sin hemmedlemsstat.
2. Om ett betalningsinstitut avser att lägga ut vissa eller alla sina transaktioner på entreprenad skall det meddela detta till den behöriga myndigheten.
3. Betalningsinstitut skall säkerställa att anknutna ombud eller dotterbolag som handlar för deras räkning skall informera användarna av betaltjänsten om detta.

Artikel 12
Skyldigheter

1. Medlemsstaterna skall säkerställa att ett betalningsinstitut som anlitar tredje man för att utföra operativa funktioner vidtar skäligen mått och steg för att undvika otillbörliga operativa risker.
2. Medlemsstaterna skall kräva att betalningsinstitut skall vara helt ansvariga för alla handlingar som utförs av dess ledning och anställda eller av alla anknutna ombud eller dotterbolag enligt detta direktiv.

Artikel 13
Dokumentering

Medlemsstaterna skall kräva att betalningsinstituten dokumenterar alla tjänster och transaktioner under rimlig tid, dock inte längre än fem år.

Artikel 14
Platsen för huvudkontoret

Medlemsstaterna skall kräva att alla betalningsinstitut som är en juridisk person och som, enligt den nationella lagstiftningen i hemmedlemsstaten, har ett stadgeenligt säte skall ha sitt huvudkontor i den medlemsstat där det har sitt säte.

Varje betalningsinstitut som inte täcks av det första stycket skall ha sitt huvudkontor i den medlemsstat där det faktiskt bedriver sin verksamhet.

AVSNITT 3
BEHÖRIGA MYNDIGHETER OCH TILLSYN

Artikel 15
Utnämning av behöriga myndigheter

1. Medlemsstaterna skall som behöriga myndigheter med ansvar för genomförandet av denna avdelning antingen utse offentliga myndigheter eller organ som erkänts i nationell lagstiftning eller av offentliga myndigheter som enligt nationell lagstiftning har uttrycklig behörighet till detta.

De behöriga myndigheterna skall vara så utformade att oberoende av ekonomiska aktörer kan garanteras och intressekonflikter undvikas. De skall inte vara betalningsinstitut, kreditinstituts institut för elektroniska pengar eller postgiroinstitut.

Medlemsstaterna skall underrätta kommissionen om detta.

2. Medlemsstaterna skall säkerställa att de behöriga myndigheterna som utsetts enligt punkt 1 har alla befogenheter som de behöver för att fullgöra sina uppgifter.
3. Om det finns mer än en myndighet som är behörig i frågor som omfattas av denna avdelning inom en medlemsstats territorium, skall medlemsstaten se till att

myndigheterna samarbetar nära, så att de kan utföra sina uppgifter på ett effektivt sätt.

Artikel 16

Tillsyn

Medlemsstaterna skall säkerställa att de kontroller som de behöriga myndigheterna utför för att kontrollera fortsatt överensstämmelse med denna avdelning är proportionerliga, tillräckliga och motsvarar de risker som betalningsinstitutet är exponerad för.

För att kontrollera att denna avdelning efterlevs får de behöriga myndigheterna endast vidta följande åtgärder:

- (a) Kräva att betalningsinstitutet tillhandahåller all information som krävs för att övervaka efterlevnaden.
- (b) Utföra inspektioner på plats på ett betalningsinstitut eller hos en entreprenör som institutet anlitar eller ett anknutet ombud eller dotterbolag som betalningsinstitutet har ansvar för.
- (c) Utfärda rekommendationer och riktlinjer.
- (d) Utfärda varningar och ålägga proportionerliga sanktioner på grund av bristande överensstämmelse.
- (e) Tillfälligt upphäva eller återkalla auktorisation om villkoren för auktorisation enligt artikel 5 inte längre uppfylls.

Artikel 17

Yrkessekretess

1. Medlemsstaterna skall säkerställa att alla personer som arbetar eller har arbetat för de behöriga myndigheterna och experter som handlar på myndigheternas vägnar skall vara bundna av yrkessekretess, vilket dock inte skall omfatta fall som omfattas av straffrätten.
2. Vid informationsutbytet enligt artikel 19 skall yrkessekretess tillämpas strikt för att säkerställa skyddet av enskildas och företags rättigheter.

Artikel 18

Rätt att föra talan inför domstol

Medlemsstaterna skall se till att beslut som fattats av de behöriga myndigheterna avseende ett betalningsinstitut med tillämpning av de lagar och andra författningar som antagits enligt detta direktiv får bestridas inför domstol.

Det första stycket skall även tillämpas avseende underlåtenhet att handla.

Artikel 19
Utbyte av information

Medlemsstaternas behöriga myndigheter skall samarbeta, vilket bland annat skall omfatta utbyte av information i syfte att säkerställa att detta direktiv tillämpas korrekt.

Medlemsstaterna skall dessutom medge utbyte av information mellan sina behöriga myndigheter och följande organ:

- (a) De behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaten som ansvarar för auktorisation av och tillsyn över betalningsinstitut.
- (b) Centralbanker, Europeiska centralbankssystemet och Europeiska centralbanken i deras egenskap av penningpolitiska myndigheter och i tillämpliga fall andra offentliga myndigheter med ansvar för tillsyn över betalnings- och avvecklings-systemen.
- (c) Andra relevanta myndigheter som utsetts enligt detta direktiv eller annan gemenskapslagstiftning som är tillämplig på tillhandahållare av betaltjänster.

Artikel 20
Utövande av etableringsrätten och friheten att tillhandahålla tjänster

1. Varje betalningsinstitut som önskar bedriva verksamhet för första gången i en medlemsstat som inte är hemmedlemsstaten genom att utnyttja etableringsrätten eller friheten att tillhandahålla tjänster skall underrätta de behöriga myndigheterna i sin hemmedlemsstat om detta.

Inom en månad efter mottagandet av denna information skall de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten underrätta de behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaten om betalningsinstitutets namn och adress och det slag av betaltjänster som det avser att tillhandahålla inom värdmedlemsstatens territorium.

2. För att kunna utföra de kontroller och vidta de nödvändiga åtgärder som föreskrivs i artikel 10.6 beträffande en filial, ett anknutet ombud eller ett dotterbolag till ett betalningsinstitut som är etablerat inom en annan medlemsstats territorium, skall de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten samarbeta med värdmedlemsstatens behöriga myndigheter.
3. Genom samarbete enligt punkt 1 och 2 skall de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten underrätta de behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaten när de önskar utföra eventuella kontroller på plats inom den senares territorium.

Om båda myndigheterna så önskar kan myndigheten i hemmedlemsstaten dock delegera uppgiften att utföra kontroller på plats av det berörda institutet till de behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaten.

4. De behöriga myndigheterna skall till varandra överlämna all relevant information, särskilt vad gäller överträdelser eller misstänkta överträdelser från en filials, ett anknutet ombuds eller ett dotterbolags sida.

AVSNITT 4 UNDANTAG

Artikel 21 Villkor

1. Genom avvikelse från artikel 1 första stycket d får medlemstaterna från fall till fall tillåta att fysiska och juridiska personer förs in i det register som upprättats enligt artikel 8 utan att det förfarande som anges i avsnitt 1 tillämpas om följande villkor är uppfyllda:
 - (a) Den berörda personens samlade verksamhet, inbegripet verksamheten hos ett anknutet ombud eller dotterbolag som denne har det fulla ansvaret för, genererar ett totalt belopp av utestående medel, mottagna för tillhandahållande av betaltjänster, som inte överstiger fem miljoner euro i genomsnitt under en månad och inte vid något tillfälle överstiger sex miljoner euro.
 - (b) En sådan registrering anses ligga i allmänhetens intresse på grund av något av följande skäl:
 - (i) Den berörda personen har en uppgift av central betydelse inom finansförmedlingen genom att ge tillgång till betaltjänster för mindre gynnade grupper i samhället, särskilt när andra tillhandahållare av sådana tjänster sannolikt inte, eller endast efter lång tid, skulle ge dem tillgång till dessa.
 - (i) Det är nödvändigt för ett effektivt genomförande av bestämmelser om penningtvätt eller mekanismer för att förebygga finansiering av terrorism.
2. De fysiska och juridiska personer som avses i punkt 1 skall behandlas som betalningsinstitut.

De skall dock enbart få tillhandahålla betaltjänster inom gemenskapen i den medlemsstat där registreringen har gjorts.

Medlemsstaterna får också fastställa att de bara får delta i vissa av de verksamheter som anges i artikel 10.
3. De fysiska och juridiska personer som avses i punkt 1 skall underrätta de behöriga myndigheterna om eventuella förändringar av sin situation som är relevanta för de villkor som anges i punkt 1 a.

Artikel 22 Anmälan och information

Om en medlemsstat utnyttjar undantaget i artikel 21 skall den underrätta kommissionen om detta senast den dag som anges i artikel 85.1 första stycket samt därefter om varje förändring.

Dessutom skall medlemsstaten underrätta kommissionen om antalet tillhandahållare av betaltjänster som berörs och skall på årsbasis underrätta kommissionen om det totala beloppet av utestående medel som avses i artikel 21 a.

Kapitel 2

Gemensamma bestämmelser

Artikel 23

Tillträde till och drift av betalningssystem

1. Medlemsstaterna skall se till att bestämmelserna om tillträde till och drift av betalningssystem är objektiva och proportionerliga, och skall inte hindra tillträde i större utsträckning än vad som är nödvändigt för att vidta skyddsåtgärder mot särskilda risker och skydda betalningssystemets finansiella säkerhet.

Betalningssystemen får inte ålägga något av följande krav:

- (a) Förbjuda deltagande i andra betalningssystem.
 - (b) Fastställa bestämmelser som diskriminerar mellan auktoriserade tillhandahållare av betaltjänster i fråga om rättigheter, skyldigheter och deltagarnas befogenheter.
 - (c) Sätta upp begränsningar som bygger på institutets status.
2. Punkt 1 skall inte påverka de krav som åläggs deltagarna i system för avveckling av betalningar och värdepapper genom gemenskapslagstiftningen, däribland Europaparlamentets och rådets direktiv 98/26/EG av den 19 maj 1998 om slutgiltig avveckling i system för överföring av betalningar och värdepapper.²⁹

²⁹ EGT L 166, 11.6.1998, s. 45.

AVDELNING III

Klarhet om villkoren för betaltjänster

Kapitel 1

Enstaka betalningstransaktioner

Artikel 24
Tillämpningsområde

Detta kapitel skall tillämpas på enstaka betalningstransaktioner som inte omfattas av ett ramavtal enligt artikel 29.

Artikel 25
Föregående allmän information

1. Medlemsstaterna skall kräva att tillhandahållaren av betaltjänsterna underrättar användaren av betaltjänsten om villkoren enligt artikel 26 i pappersform eller via något annat varaktigt medium som användaren har tillgång till och kan utnyttja.

Tillhandahållaren av betaltjänsten skall underrätta användaren av betaltjänsten i god tid innan användaren är bunden av något avtal om en betaltjänst som omfattar en enstaka betalningstransaktion eller ett erbjudande.

2. Om ett avtal om en betalningstransaktion har ingåtts på begäran av användaren av betaltjänsten med hjälp av en teknik för distanskommunikation som inte gör det möjligt för tillhandahållaren av betaltjänsten att uppfylla villkoren i punkt 1, skall tillhandahållaren av betaltjänsten uppfylla sina skyldigheter enligt punkt 1 andra stycket så snart som skäligen kan begäras efter att avtalet har ingåtts.

Artikel 26
Information om villkor

1. Medlemsstaterna skall säkerställa att de meddelade villkoren innefattar följande:
 - (a) En beskrivning av skyldigheter och ansvar för tillhandahållaren respektive användaren av betaltjänsten när det gäller tillhandahållandet och användningen av denna, som bland annat innehåller uppgifter om
 - (i) Den information eller unika identifikationskod som användaren av betaltjänsten måste ange för att en betalningsorder skall genomföras korrekt.
 - (ii) den tid det tar att genomföra den efterfrågade betaltjänsten,
 - (iii) i tillämpliga fall, villkor för tillhandahållandet och användningen av betaltjänsten, däribland krav för att upprätthålla säkerheten hos verifikationsinstrument för betalningar och uppgift om de risker som

uppstår om dessa inte iakttas samt om hur tillhandahållaren av betaltjänsten skall underrättas i det fall som avses i artikel 46 b,

- (iv) ansvaret för genomförande av en betalningstransaktion,
 - (v) den information som skall tillhandahållas enligt direktiv 2005/.../EG, och
 - (vi) tillgången till lämpliga medel.
- (b) Tydlig uppgift om accepttidpunkten för en betalningsorder enligt artikel 54.1.
- (c) Alla avgifter som användaren av betaltjänsten skall betala till tillhandahållaren av betaltjänsten och i tillämpliga fall den växelkurs som skall tillämpas på betalningstransaktionen.
- (d) Uppgift om tillämplig lag och behörig domstol för avtalet.
- (e) Uppgift om de förfaranden för rättslig prövning och klagomål som användaren av betaltjänsten kan använda enligt kapitel 4 i avdelning IV och hur man får tillgång till dem.
- (f) Uppgift om var man kan få tillgång till och konsultera eventuell övrig information.

För sådana betalningstransaktioner som omfattas av artikel 58.2 skall tillhandahållaren av betaltjänsten i enlighet med punkt c ge en uppskattning på heder och samvete av eventuella avdrag som kan förväntas för betalningstransaktionen,

2. De villkor som anges i punkt 1 skall formuleras med lättförståeliga termer och i klar och tydlig form på ett språk som är officiellt språk i en medlemsstat där betaltjänsten erbjuds eller på något annat språk som parterna kommit överens om.

Artikel 27

Information till betalaren efter det att ordern accepterats

Efter det att en betalningsorder accepterats för genomförande skall tillhandahållaren av betaltjänsten på samma sätt som anges i artiklarna 25.1 och 26.2 ge betalaren tillgång till minst följande uppgifter:

- (a) En hänvisning som gör det möjligt för användaren att identifiera transaktionen samt, i tillämpliga fall, uppgifter som avser betalningsmottagaren.
- (b) Beloppet för betalningstransaktionen samt eventuella provisioner och avgifter för transaktionen som betalaren varit skyldig att betala till sin tillhandahållare av betaltjänster.
- (c) I tillämpliga fall, den växelkurs som används för betalningstransaktionen, om den sätts av betalarens tillhandahållare av betaltjänster.

Artikel 28

Information till betalningsmottagaren efter det att medlen tagits emot

Efter det att mottagna medel gjorts tillgängliga för betalningsmottagaren skall tillhandahållaren av betaltjänsten på samma sätt som anges i artiklarna 25.1 och 26.2 ge denne tillgång till minst följande uppgifter:

- (a) Betalarens beteckning och den information som medföljde betalningstransaktionen, så att betalningsmottagaren kan identifiera betalningstransaktionen.
- (b) Hela det belopp som betalaren överfört genom betalningstransaktionen.
- (c) Belopp för eventuella provisioner och avgifter för transaktionen som betalningsmottagaren skall betala till sin tillhandahållare av betaltjänster eller till en förmedlare vid mottagandet.
- (d) I tillämpliga fall, den exakta växelkurs som använts för betalningstransaktionen, om den satts av betalningsmottagarens tillhandahållare av betaltjänster.

Kapitel 2 Ramavtal

Artikel 29

Tillämpningsområde

Detta kapitel skall tillämpas på betalningstransaktioner som omfattas av ett avtal om betaltjänster genom vilket en tillhandahållare av sådana tjänster åtar sig att i framtiden genomföra flera på varandra följande betalningstransaktioner eller enskilda betalningstransaktioner på order av betalaren om de överenskomna villkoren är uppfyllda. Avtalet (nedan kallat ”ramavtalet”) kan innehålla krav och villkor för upprättandet av ett betalkonto.

Artikel 30

Föregående allmän information

1. Medlemsstaterna skall i god tid innan en användare av betaltjänster binds av eller erbjuds något ramavtal kräva att tillhandahållaren av betaltjänsten till användaren av betaltjänsten i pappersform eller via något annat varaktigt medium som användaren har tillgång till och kan utnyttja meddelar alla villkor enligt artikel 31.
2. Om ett avtal har ingåtts på begäran av användaren av betaltjänsten med hjälp av en teknik för distanskommunikation som inte gör det möjligt för tillhandahållaren av betaltjänsten att uppfylla villkoren i punkt 1, skall tillhandahållaren av betaltjänsten uppfylla sina skyldigheter enligt punkt 1 så snart som skäligen kan begäras efter att avtalet har ingåtts.

Artikel 31
Information om villkor

1. Medlemsstaterna skall säkerställa att de meddelade villkoren innefattar följande:
 - (a) De tekniska kraven för den kommunikationsutrustning för användaren av betaltjänsterna som godkänts, däribland det sätt den kan användas på och den kommunikationsteknik som parterna överenskommer om för att överföra information enligt detta direktiv.
 - (b) En beskrivning av skyldigheter och ansvar för tillhandahållaren respektive användaren av betaltjänsten när det gäller tillhandahållandet och användningen av denna, som bland annat skall innehålla följande:
 - (i) Den information eller unika identifikationskod som användaren av betaltjänsten måste ange för att en betalningsorder skall genomföras korrekt.
 - (ii) Tid och relevant maximitid för genomförandet av den efterfrågade betaltjänsten.
 - (iii) Uppgift om användarens rätt att upphäva ett ursprungligt avtal om betaltjänster och eventuella andra avtal som berör denna rätt i enlighet med artikel 34.
 - (iv) I tillämpliga fall, en beskrivning av de åtgärder som användaren av betaltjänsten skall vidta för att bevara säkerheten hos ett verifikationsinstrument för betalningar och uppgift om de risker som uppstår om dessa inte vidtas samt om hur tillhandahållaren av betaltjänsten skall underrättas i det fall som avses i artikel 46 b.
 - (v) I tillämpliga fall, ett uttryckligt omnämnande enligt artikel 43.2 av det faktum att tillhandahållaren av betaltjänsterna förbehåller sig rätten att blockera ett verifikationsinstrument för betalningar, om utgiftsmönstret ger upphov till misstanke om obehörig användning och, om så är tillämpligt, uppgift om den person som tillhandahållaren av betaltjänsterna skall ta kontakt med i sådana fall.
 - (c) Utgiftstak för specifika betaltjänster enligt artikel 43.1.
 - (d) Fastställande av accepttidpunkten för en betalningsorder enligt artikel 54.1.
 - (e) Alla avgifter och räntor som användaren av betaltjänsten skall betala till tillhandahållaren av tjänsten.
 - (f) I förekommande fall de räntesatser och växelkurser som tillämpas på betalningstransaktionerna, däribland, i tillämpliga fall, referensränta eller referensväxelkurs, den dag då dessa skall fastställas och metoden för att beräkna debiterad ränta eller växelkurs utifrån referensvärdet.
 - (g) Tillämplig lag och behörig domstol för avtalet.

- (h) Uppgift om de förfaranden för rättslig prövning och klagomål som användaren av betaltjänsten kan använda enligt kapitel 4 i avdelning IV och hur man får tillgång till dem.
- (i) Eventuell information om hur användaren av betaltjänsten kan få tillgång till de uppgifter som anges i artikel 32.

Om en sammanslagen avgift debiteras, t.ex. en tjänsteavgift för handlare eller en avgift för förvaltningen av kontot, skall det i informationen enligt punkt e klart anges vilka priserna är för de olika slag av tjänster som täcks av den sammanslagna avgiften.

2. Villkoren skall formuleras med lättförståeliga termer och i klar och tydlig form på ett språk som är officiellt språk i en medlemsstat eller på något annat språk som parterna kommit överens om.

Artikel 32

Information som skall tillhandahållas efter ikraftträdandet

Efter det att ett ramavtal har trätt i kraft skall tillhandahållaren av betaltjänsterna ge användaren av dem lätt tillgång till alla de villkor som anges i artikel 31.1.

Dessutom och i tillämpliga fall skall tillhandahållaren av betaltjänsten på motsvarande sätt ge tillgång till ytterligare information om rättigheter och skyldigheter enligt gemenskapslagstiftning och nationell lagstiftning som direkt berör utförandet av specifika betalningstransaktioner, till exempel beträffande rapporteringskrav, deklarationer och skattefrågor. Detta skall dock endast gälla om tillhandahållaren av betaltjänsten har underrättats, eller skäligen kan antas ha underrättats, om dessa rättigheter och skyldigheter.

Artikel 33

Förändringar av avtalsvillkor

1. Tillhandahållaren av en betaltjänst skall föreslå eventuella ändringar av de avtalsvillkor som meddelats användaren av tjänsten enligt artikel 31.1 på samma sätt som det som anges i artiklarna 30.1 och 31.2 och detta minst en månad före den dag då ändringarna föreslås börja tillämpas.

Tillhandahållaren och användaren av betaltjänsten kan överenskomma om att användaren skall anses ha godkänt de ändrade villkoren om tillhandahållaren inte före den dag då de skall träda i kraft har fått något meddelande från användaren om att han eller hon inte godkänner dem.

2. Punkt 1 skall inte tillämpas på ändringar av räntesatser till följd av variationer av den referensräntesats som fastställts i ramavtalet för beräkningen av dem och tillhandahållaren av betaltjänsten vederbörligen har underrättat användaren om sin rätt enligt avtalet att ändra räntesatserna enligt en överenskommen formel.

I sådana fall kan ändringar av räntesatser genomföras omedelbart, förutsatt att användaren av betaltjänsten så snart som möjligt underrättas om ändringen på samma sätt som det som anges i artiklarna 30.1 och 31.2.

Artikel 34
Avslutande

1. Inga avgifter skall tas ut av användaren av en betaltjänst för avslutandet av ett ramavtal som ingåtts för en tid av minst tolv månader eller på obestämd tid.

Regelbundet debiterade avgifter för betaltjänster skall endast betalas proportionellt för tiden fram till avslutandet av avtalet. Om sådana avgifter förutbetalas skall de återbetalas proportionellt för den ej utnyttjade tiden.

2. Förutom när tillhandahållaren och användaren av betaltjänsten uttryckligen har kommit överens om en uppsägningstid för avslutande av ett ramavtal får ramavtal avslutas med omedelbar verkan.

Uppsägningstiden får inte vara längre än en månad.

Artikel 35
Information innan en enskild betalningstransaktion genomförs

När det gäller en betalningstransaktion som omfattas av ett ramavtal skall den som tillhandahåller betaltjänsten, om användaren av tjänsten så begär, för denna specifika transaktion lämna explicit information om genomförandetid och provisioner, avgifter och andra kostnader som skall betalas till tjänstetillhandahållaren.

I fall som omfattas av artikel 58.2 skall en uppskattning på heder och samvete av eventuella avdrag lämnas i förväg.

Artikel 36
Information som skall lämnas till betalaren efter genomförandet av en enskild betalningstransaktion

1. När en betalningstransaktion har genomförts skall tillhandahållaren av betaltjänsten till betalaren lämna minst följande information:
 - (a) En hänvisning som gör det möjligt för användaren att identifiera varje betalningstransaktion samt, i tillämpliga fall, uppgifter som avser betalningsmottagaren.
 - (b) Hela det belopp som betalaren överfört genom betalningstransaktionen.
 - (c) Beloppet av eventuella avgifter eller andra kostnader för betalningstransaktionen som betalaren debiterats av sin tillhandahållare av betaltjänster. Om en sammanslagen avgift debiteras, t.ex. en tjänsteavgift för handlare eller en avgift för förvaltningen av kontot, skall det i informationen klart anges vilka avgifter och andra kostnader för de olika tjänsterna som täcks av den sammanslagna avgiften.
 - (d) I tillämpliga fall, den växelkurs som används för betalningstransaktionen, om den sätts av betalarens tillhandahållare av betaltjänster.

2. Det kan vara ett villkor i ramavtalet att den information som avses i punkt 1 skall lämnas regelbundet med en viss angiven frekvens. Informationen skall i samtliga fall lämnas på samma sätt som det som anges i artiklarna 30.1 och 31.2.

Artikel 37

Information till betalningsmottagaren efter det att medlen tagits emot

1. Efter det att mottagna medel gjorts tillgängliga för betalningsmottagaren skall tillhandahållaren av betaltjänsten på samma sätt som anges i artiklarna 30.1 och 31.2 ge denne tillgång till minst följande uppgifter:
 - (a) Betalarens beteckning.
 - (b) Lämplig information som betalaren bifogat betalningen som gör det möjligt för betalningsmottagaren att identifiera denna.
 - (c) Hela det belopp som betalaren överfört genom betalningstransaktionen.
 - (d) Belopp för eventuella provisioner och avgifter för transaktionen som betalningsmottagaren skall betala till sin tillhandahållare av betaltjänster vid mottagandet.
 - (e) I tillämpliga fall, den växelkurs som används för betalningstransaktionen, om den sattes av betalarens tillhandahållare av betaltjänster.

Om en sammanslagen avgift debiteras, t.ex. en tjänsteavgift för handlare eller en avgift för förvaltningen av kontot, skall det i informationen enligt punkt d klart anges vilka avgifterna är för de olika slag av tjänster som täcks av den sammanslagna avgiften.

2. Det kan vara ett villkor i ramavtalet att den information som avses i punkt 1 skall lämnas regelbundet med en viss angiven frekvens. Informationen skall i samtliga fall lämnas på samma sätt som det som anges i artiklarna 30.1 och 31.2.

Artikel 38

Mikrobetalningar

1. Genom avvikelser från artiklarna 29–33 skall, när det gäller ett avtal om mikrobetalningar, den som tillhandahåller betaltjänsten till användaren av tjänsten på det sätt som anges i artiklarna 30.1 och 31.2 endast meddela de viktigaste uppgifterna om den betaltjänst som skall tillhandahållas, det sätt på vilket den kan utnyttjas och alla tillämpliga avgifter.
2. Tillhandahållaren av betaltjänsten skall göra all ytterligare information som krävs enligt artiklarna 29–33 och som är tillämplig på den tillhandahållna betaltjänsten lätt tillgänglig för användaren av tjänsten.
3. Efter genomförandet av en mikrobetalning skall tillhandahållaren av betaltjänsten genom avvikelser från artiklarna 36 och 37 på det sätt som anges i artiklarna 30.1 och 31.2 till de berörda användarna av tjänsten lämna minst en referens som gör det

möjligt för en användare av tjänsten att identifiera betalningstransaktionen, beloppet för transaktionen och de avgifter som tagits ut för den.

Kapitel 3

Gemensamma bestämmelser

Artikel 39

Transaktionsvaluta och konvertering

1. Betalningarna skall göras i den valuta som parterna uttryckligen eller underförstått överenskommit om.
2. Om en tjänst för konvertering av valuta erbjuds innan betalningstransaktionen inleds och om denna tjänst erbjuds på platsen för försäljningen eller av betalningsmottagaren skall den part som erbjuder tjänsten till betalaren vara skyldig att till betalaren uppge alla avgifter och andra kostnader samt den referensväxelkurs som skall användas för konverteringen av transaktionen.

Betalaren skall uttryckligen ha godkänt att denna tjänst ges på detta sätt.

Artikel 40

Ytterligare avgifter

1. Om betalningsmottagaren begär en tilläggsavgift eller erbjuder en nedsättning i förhållande till det meddelade priset för att utnyttja ett visst verifikationsinstrument för betalningar, skall han eller hon komma överens om detta med betalaren innan betalningstransaktionen inleds.
2. Om en tillhandahållare av betaltjänster eller tredje man begär en tilläggsavgift för att utnyttja ett visst verifikationsinstrument för betalningar, skall användaren av tjänsten komma överens om detta med tillhandahållaren innan betalningstransaktionen inleds.

AVDELNING IV

Rättigheter och skyldigheter med avseende på tillhandahållande och användning av betaltjänster

Kapitel 1

Auktorisering av betalningstransaktioner

Artikel 41 *Godkännande*

Medlemsstaterna skall säkerställa att en betalningstransaktion endast betraktas som auktoriserad om betalaren har godkänt den betalningsorder som sänts till tillhandahållaren av betaltjänsten.

Godkännandet skall bestå i en uttrycklig auktorisering för tillhandahållaren av betaltjänsten att utföra betalningstransaktionen eller en serie betalningstransaktioner.

Om ett sådant godkännande saknas skall betalningstransaktionen anses vara oauktoriserad.

Betalaren får auktorisera betalningstransaktionen före eller efter verkställandet.

Artikel 42 *Överföring av godkännande*

1. Betalaren får överföra sitt godkännande enligt artikel 41 genom ett verifikationsinstrument för betalningar.

Detta godkännande får meddelas direkt till tillhandahållaren av betaltjänsten eller indirekt via betalningsmottagaren.

2. Metoden för att överföra godkännande måste överenskommas mellan tillhandahållaren av betaltjänsterna och betalaren på det sätt som anges i artikel 31.1 a.

Artikel 43 *Användning av verifikationsinstrument för betalningar*

1. När särskilda verifikationsinstrument används för att överföra godkännande får tillhandahållaren och användaren av betaltjänsten överenskomma om regelbundna utgiftstak för betaltjänster.
2. Om det överenskommits i ramavtalet får tillhandahållaren av betaltjänster förbehålla sig rätten att spärra användningen av verifikationsinstrument för betalningar, också

inom det överenskomna utgiftstaket, om utgiftsmönstret enligt deras uppfattning ger anledning till misstankar om obehörig användning.

Tillhandahållaren av betaltjänsten får dock endast spärra verifikationsinstrumentet för betalningar om denne dessförinnan har gjort skäligen försök att kontakta innehavarna av instrumenten för att kontrollera om någon obehörig användning har förekommit.

Artikel 44 *Dokumentering*

Tillhandahållare av betaltjänster skall under minst ett år bevara intern registrering så att betalningstransaktioner kan spåras och felaktigheter korrigeras, vilket dock inte skall påverka tillämpningen av direktiv 2005/.../EG eller annan gemenskapslagstiftning på området.

Artikel 45 *Oauktoriserade transaktioner och återkallade godkännanden*

1. Om betalarna får kännedom om obehöriga transaktioner, felaktigheter eller andra oegentligheter i utbetalningarna från deras konton genom den information de får enligt artikel 36, skall de utan oskäligt dröjsmål underrätta sina tillhandahållare av betaltjänster om detta.
2. När det gäller serier av transaktioner får en auktorisation återkallas och alla betalningstransaktioner som genomförs därefter skall anses vara oauktoriserade utan att detta skall påverka tillämpningen av artikel 56.

Artikel 46 *Skyldigheter för användare av betaltjänster med avseende på verifikationsinstrument för betalningar*

Användaren av betaltjänsten skall

- (a) använda verifikationsinstrument för betalningar i enlighet med villkoren för utfärdande och användning av sådana instrument, och
- (b) utan oskäligt dröjsmål underrätta tillhandahållaren av betaltjänsten eller den juridiska person som denne angett när de blivit medvetna om att verifikationsinstrumentet förlorats, stulits, tillägnats olovligt eller använts obehörigt.

Vid tillämpning av punkt a skall användaren av betaltjänsten särskilt från och med mottagandet av ett verifikationsinstrument för betalningar vidta alla skäligen åtgärder för att skydda säkerhetsinslaget i instrumentet.

Artikel 47 *Skyldigheter för tillhandahållare av betaltjänster med avseende på verifikationsinstrument för betalningar*

Tillhandahållaren av betaltjänsten skall

- (a) förvissa sig om att de personliga säkerhetsinslagen i ett verifikationsinstrument för betalningar inte är tillgängliga för andra än dess innehavare,
- (b) avstå från att översända ej begärda verifikationsinstrument för betalningar i andra fall än då ett verifikationsinstrument som redan innehas av användaren av betaltjänsten skall ersättas eftersom det har gått ut eller eftersom säkerhetsinslag behöver läggas till eller ändras, och
- (c) se till att användare av betaltjänster alltid har möjlighet att lämna underrättelser enligt punkt 46 b.

Vid tillämpning av punkt c skall tillhandahållare av betaltjänster göra det möjligt för användarna av dem att styrka att de har lämnat sådana underrättelser.

Artikel 48 *Bestridande av auktorisering*

1. Medlemsstaterna skall kräva att om en användare av betaltjänster förnekar att han eller hon har auktoriserat en slutförd betalningstransaktion skall tillhandahållaren minst styrka att betalningstransaktionen verifierats, registrerats korrekt och kontoförts och inte påverkats av ett tekniskt fel eller någon annan brist i systemet.
2. Om användaren av betaltjänsten vid framläggandet av de bevis som krävs enligt punkt 1 fortsätter att förneka att han eller hon inte har auktoriserat betalningstransaktionen, skall han eller hon hänvisa till fakta eller omständigheter som kan göra det rimligt att utgå från att han eller hon inte kan ha auktoriserat betalningstransaktionen eller har handlat bedrägligt eller visat grov försumlighet i fråga om sina skyldigheter enligt artikel 46 b.
3. För att motbevisa antagandet i punkt 2 skall inte användningen av ett verifikationsinstrument för betalningar som registrerats av tillhandahållaren av betaltjänsten i sig vara tillräckligt för att fastställa vare sig att betalningen hade auktoriserats av användaren av betaltjänsten eller att denne hade handlat bedrägligt eller visat grov försumlighet i fråga om sina skyldigheter enligt artikel 46.
4. Punkt 2 och 3 skall inte påverka de rättsliga bestämmelserna om bevisvärdet av handskrivna signaturer eller avancerade elektroniska signaturer enligt definitionen i Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/93/EG³⁰.

Artikel 49 *Tillhandahållarens ansvar för förluster till följd av oauktoriserade betalningstransaktioner*

I fråga om oauktoriserade betalningstransaktioner skall medlemsstaterna se till att tillhandahållaren av betaltjänsten utan dröjsmål återbetalar beloppet för den oauktoriserade transaktionen till användaren av betaltjänsten eller i tillämpliga fall återför det betalkonto som debiterats detta belopp till den kontoställning som skulle ha förelegat om den oauktoriserade betalningstransaktionen inte hade ägt rum.

³⁰ Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/93/EG av den 13 december 1999 om ett gemenskapsramverk för elektroniska signaturer (EGT L 13, 19.1.2000, s. 12).

Ytterligare ekonomisk ersättning får fastställas i enlighet med tillämplig lag för det avtal som ingåtts mellan tillhandahållaren och användaren av betaltjänsten.

Artikel 50

Användarens ansvar för förluster till följd av oauktoriserade betalningstransaktioner

1. Användaren av betaltjänsten skall stå för förluster på upp till högst 150 euro till följd av att förlorade eller stulna verifikationsinstrument för betalningar använts under tiden fram till dess att han eller hon uppfyllt sin skyldighet att underrätta tillhandahållaren av betaltjänsten enligt artikel 46 b.

Medlemsstaterna får minska detta maximibelopp ytterligare, förutsatt att minskningen inte är tillämplig på tillhandahållare av betaltjänster som är auktoriserade i andra medlemsstater.

2. Användaren av betaltjänsten skall stå för samtliga förluster till följd av oauktoriserade transaktioner om han eller hon åsamkats dem efter att ha handlat bedrägligt eller visat grov försumlighet i fråga om sina skyldigheter enligt artikel 46. I sådana fall är det maximibelopp som avses i punkt 1 inte tillämpligt.
3. För tiden efter det att tillhandahållaren av betaltjänsten har underrättats om förlusten, stölden eller det olovliga tillägnandet av verifikationsinstrumentet skall användning av ett förlorat, stulet eller olovligen tillägnat verifikationsinstrument för betalningar inte medföra några ekonomiska konsekvenser för betalaren, förutsatt att denne inte har handlat bedrägligt.
4. Om tillhandahållaren av betaltjänsten inte ställer tillräckliga möjligheter till förfogande för att vid varje tillfälle anmäla att ett verifikationsinstrument förlorats, stulits eller utnyttjats olovligen, som krävs i artikel 47 c, skall användaren av betaltjänsten endast vara ansvarig för de ekonomiska konsekvenserna av att ett verifikationsinstrument för betalningar förlorats, stulits eller utnyttjats olovligen om han eller hon handlat bedrägligt.

Artikel 51

Mikroföretag och elektroniska pengar

1. Artiklarna 49 och 50 i detta direktiv skall inte tillämpas på användare av betaltjänster som är företag som är större än mikroföretag enligt definitionen i artikel 1, artikel 2.1 och artikel 3 i avdelning I i bilagan till kommissionens rekommendation 2003/361/EG.
2. Artiklarna 48 och 49 samt artikel 50.1–2 i detta direktiv skall inte tillämpas på elektroniska pengar enligt artikel 1.3 b i direktiv 2000/46/EG.

Artikel 50.3 skall tillämpas på elektroniska pengar om tillhandahållaren av betaltjänsten har tekniska möjligheter att frysa eller förhindra ytterligare användning av de elektroniska pengar som lagrats i det elektroniska mediet.

Artikel 52
Återbetalning

Medlemsstaterna skall se till att en betalare som handlat utan oärligt uppsåt skall ha rätt till återbetalning av en auktoriserad betalningstransaktion som redan har genomförts om följande villkor är uppfyllda:

- (a) Auktorisationen angav inte det exakta beloppet för betalningstransaktionen eller identifikationsuppgifter för betalningsmottagaren.
- (b) Transaktionsbeloppet är inte ett belopp som omdömesgilla betalare skulle kunna förvänta sig om de var i betalarens situation.

Vid tillämpning av punkt b får betalaren dock inte åberopa valutaväxlingskursen som skäl om referensväxlingskursen som överenskommits med hans eller hennes tillhandahållare av betaltjänster i enlighet med artiklarna 26.1 c och 31.1 f har tillämpats.

Artikel 53
Begäran om återbetalning

1. Medlemsstaterna skall se till att betalaren begär återbetalning inom fyra veckor från det att tillhandahållaren av betaltjänsten underrättat honom eller henne om betalningstransaktionen i fråga. Begäran skall innehålla fakta beträffande villkoren i artikel 52.
2. Inom tio affärsdagar från mottagandet av begäran om återbetalning skall tillhandahållaren av betaltjänsten antingen återbetala hela beloppet för betalningstransaktionen eller ange sina skäl för att vägra återbetalning med uppgift om till vilket organ betalaren kan hänskjuta ärendet i enlighet med artiklarna 72–75 om han eller hon inte godtar de angivna skälen.

Inga avgifter skall krävas av betalaren vid begäran om återbetalning.

3. Om användaren av betaltjänsten är ett företag enligt artikel 1 i avdelning I i bilagan till rekommendation 2003/361/EG får tillhandahållaren av betaltjänsten avtala om andra tidsgränser än dem som anges i punkterna 1 och 2.

Kapitel 2

Genomförandet av betalningstransaktioner

AVSNITT 1

BETALNINGSORDER, AVGIFTER OCH BELOPP SOM SKALL ÖVERFÖRAS

Artikel 54

Accepterande av betalningsorder

1. Medlemsstaterna skall se till att följande tre villkor är uppfyllda när accepttidpunkten inträffar avseende en betalningsorder från en betalare eller från eller via en betalningsmottagare som har auktorisation från en betalare:
 - (i) Tillhandahållaren av betaltjänsten har mottagit betalningsordern.
 - (ii) Tillhandahållaren av betaltjänsten har slutfört verifieringen av ordern, vilket kan omfatta kontroll av att medel finns tillgängliga.
 - (iii) Tillhandahållaren av betaltjänsten har explicit eller implicit accepterat skyldigheten att utföra den begärda betalningstransaktionen.

Accepttidpunkten får inte vara senare än den tidpunkt då tillhandahållaren av betaltjänsten börjar genomföra betalningstransaktionen.

2. När det gäller betalningstransaktioner som inleds på elektronisk väg skall tillhandahållaren av betaltjänsten underrätta användaren av betaltjänsten om att ordern accepterats för genomförande. Detta skall ske utan oskäligt dröjsmål och i samtliga fall före utgången av nästa arbetsdag efter accepttidpunkten enligt punkt 1.

Artikel 55

Vägran att utföra betalningsorder

1. Om en betalningsorder inte accepteras skall orsakerna till detta och om möjligt förfarandet för att korrigera eventuella faktiska fel som lett till avvisandet meddelas till användaren av betaltjänsten med en kommunikationsteknik som parterna överenskommit om för detta ändamål.

Anmälan skall göras utan oskäligt dröjsmål och i samtliga fall inom tre arbetsdagar räknat från accepttidpunkten enligt artikel 54.1.

2. I fall då alla villkor som i enlighet med artikel 31 anges i avtalet om betaltjänster är uppfyllda får betalarens tillhandahållare av betaltjänster inte vägra att genomföra en betalningsorder som har inletts via en annan tillhandahållare av betaltjänster än den hos vilken betalaren har sitt betalkonto, om denne har betalarens auktorisation.

Artikel 56
Betalningsorderns oåterkallelighet

1. Utan att detta påverkar tillämpningen av artikel 46 skall medlemsstaterna se till att användaren av betaltjänsten inte kan återkalla en betalningsorder efter accepttidpunkten för betalarens tillhandahållare av betaltjänster, om betalaren inlett betalningstransaktionen, eller för betalningsmottagarens tillhandahållare av betaltjänster, om betalningstransaktionen inlets av eller via betalningsmottagaren.
2. När det gäller betalningsorder som skall genomföras vid ett särskilt angivet senare datum får tillhandahållaren och användaren av betaltjänsten komma överens om ett datum då ordern blir oåterkallelig som skall vara någon av de tre arbetsdagar som föregår accepttidpunkten för ordern.

Artikel 57
Avgifter

Om en betalningstransaktion genomförs uteslutande i en medlemsstats valuta och inte omfattar någon valutaväxling och om betalarens och betalningsmottagarens tillhandahållare av betaltjänster båda är etablerade inom gemenskapen, skall medlemsstaterna kräva att tillhandahållarna tar ut eventuella avgifter direkt av de respektive användarna av deras tjänster som båda skall stå för sina egna avgifter.

I fråga om andra betalningstransaktioner får betalaren och betalningsmottagaren i samförstånd komma överens om att ändra dessa krav.

Artikel 58
Belopp som skall överföras och mottagna belopp

1. Om både betalarens och betalningsmottagarens tillhandahållare av betaltjänster är etablerade i gemenskapen och betalningstransaktionen genomförs uteslutande i en medlemsstats valuta, skall medlemsstaten kräva att betalarens tillhandahållare av betaltjänster ser till att hela beloppet för betalningstransaktionen överförs till mottagaren. Förmedlare får inte dra av avgifter från det överförda beloppet.

Uttryckliga överenskommelser får dock träffas mellan betalningsmottagaren och dennes tillhandahållare av betaltjänster enligt vilka den senare får dra av sina egna avgifter från det överförda beloppet innan det krediteras betalningsmottagaren.

2. Medlemsstaterna skall i följande fall kräva att tillhandahållaren av betaltjänsten ger en uppskattning på heder och samvete av eventuella avgifter som kan komma i fråga för betalningstransaktionen:
 - (a) Om både betalarens och betalningsmottagarens tillhandahållare av betaltjänster är etablerade inom gemenskapen, men betalningstransaktionen helt eller delvis uttrycks i en valuta som inte är en medlemsstats.
 - (b) Om någon av betalarens och betalningsmottagarens tillhandahållare av betaltjänster inte är etablerad inom gemenskapen.

AVSNITT 2 GENOMFÖRANDETID

Artikel 59 Tillämpningsområde

Detta avsnitt skall gälla enbart om betalarens och betalningsmottagarens tillhandahållare av betaltjänster är etablerade inom gemenskapen.

Det skall inte tillämpas på betalningstransaktioner som betraktas som mikrobetalningar.

Artikel 60 Betalningstransaktioner som inletts av betalaren

1. Medlemsstaterna skall kräva att betalarens tillhandahållare av betaltjänster ser till att orderbeloppet efter accepttidpunkten krediteras betalningsmottagarens betalkonto senast vid utgången av den första arbetsdagen efter denna tidpunkt. Till den 1 januari 2010 kan en betalare och hans eller hennes tillhandahållare av betaltjänster dock överenskomma om en period på högst tre dagar.
2. Om transaktionen har inletts av betalaren och omfattar konvertering av valuta får betalaren och dennes tillhandahållare av betaltjänster fastställa på annat sätt om de uttryckligen har kommit överens om detta.

Artikel 61 Betalningstransaktioner som inletts av eller via betalningsmottagaren

1. När det gäller en betalningstransaktion som inletts av eller via betalningsmottagaren, skall medlemsstaterna kräva att dennes tillhandahållare av betaltjänster ser till att orderbeloppet efter accepttidpunkten krediteras betalningsmottagarens betalkonto senast vid utgången av den första arbetsdagen efter denna tidpunkt, såvida inte betalningsmottagaren och dennes tillhandahållare av betaltjänster uttryckligen överenskommit annorlunda.
2. Om betalarens tillhandahållare av betaltjänster vägrar att frigöra de medel som betalningstransaktionen avser skall tillhandahållaren av betaltjänsten inom den tid som anges i punkt 1 underrätta betalningsmottagaren genom ett medel som parterna överenskommit för detta ändamål.

Tillhandahållaren av betaltjänster skall anses ha uppfyllt sina skyldigheter enligt punkt 1 i denna artikel och enligt artikel 58.

Artikel 62

Om betalningsmottagaren saknar betalkonto hos tillhandahållaren av betaltjänster

Om betalningsmottagaren inte har något betalkonto hos tillhandahållaren av betaltjänster, skall medlen göras tillgängliga för honom eller henne inom den tid som anges i artikel 60.1 och artikel 61.1.

Artikel 63

Kontantinsättningar

När användaren av betaltjänsten sätter in kontanter på sitt eget konto, skall tillhandahållaren av betaltjänsten se till att beloppet krediteras kontot senast den arbetsdag som följer på dagen för insättningen.

Artikel 64

Nationella betalningstransaktioner

För rent nationella betalningstransaktioner får medlemsstaterna föreskriva en kortare maximitid för genomförandet än de tider som anges i detta avsnitt.

AVSNITT 3

TILLGÅNG TILL MEDEL OCH ANSVAR

Artikel 65

Tillgång till medel på betalkonton

1. Medlemsstaterna skall se till att betalningsmottagarens tillhandahållare av betaltjänster gör medlen tillgängliga för betalningsmottagaren så snart som dessa medel är krediterade på betalningsmottagarens betalkonto.

Inga avgifter får tas ut för att göra medel tillgängliga.

2. Betalarens tillhandahållare av betaltjänster skall upphäva betalarens tillgång till medlen så snart de har debiterats betalarens betalkonto.
3. Valuteringsdagen för krediteringen av betalningsmottagarens konto skall vara den tidpunkt då kontot krediteras.

Valuteringsdagen för debiteringen av betalarens konto skall vara den tidpunkt då kontot debiteras.

4. Punkterna 1, 2 och 3 skall inte påverka debiteringar av sparkonton som omfattas av uttryckliga avtal om användningen av medlen inom sparformerna.

Artikel 66
Felaktiga unika identifikationskoder

1. Om en betalningsorder genomförs med hjälp av en unik identifikationskod som lämnats av användaren, skall betalningsordern anses ha genomförts korrekt i förhållande till den angivna betalningsmottagaren. Om IBAN-koden angetts som unik identifikationskod skall den ha företräde framför betalningsmottagarens namn, om detta lämnats som en kompletterande upplysning. Tillhandahållaren av betaltjänster skall dock om möjligt kontrollera att IBAN-koden och namnet överensstämmer med varandra.
2. Om den unika identifikationskod som lämnats av användaren av betaltjänsten inte är korrekt, skall tillhandahållaren av betaltjänsten inte vara ansvarig för att transaktionen inte genomförts eller för brister i genomförandet av den.

Tillhandahållaren av betaltjänsten skall dock efter bästa förmåga söka återvinna de medel som betalningstransaktionen avsåg.

3. Om en användare av betaltjänster lämnar information utöver den som krävs enligt artikel 26.1 a eller artikel 31.1 b, skall tillhandahållaren av betaltjänsterna endast vara ansvarig för genomförandet av betalningstransaktioner i enlighet med den unika identifikationskod som användaren av betaltjänsten har angivit.

Artikel 67
Betalningstransaktioner som inte genomförts eller genomförts bristfälligt

1. Efter accepttidpunkten för betalningsordern enligt artikel 54.1 skall tillhandahållaren av betaltjänsten ha strikt ansvar för en betalningstransaktion som inte genomförts eller som genomförts bristfälligt enligt avsnitt 1.

Dessutom skall tillhandahållaren av betaltjänsten ha strikt ansvar för eventuella avgifter och räntor som skall betalas till användaren av betaltjänsten till följd av att betalningstransaktionen inte har genomförts eller genomförts bristfälligt.

2. Om användaren av en betaltjänst hävdar att en betalningstransaktion inte har genomförts korrekt, skall tillhandahållaren av betaltjänsten visa att betalningsordern, trots de fakta som användaren lagt fram, har registrerats korrekt, verkställts och kontoförts.

Artikel 68
Överföringar till tredje land

Om betalningsmottagarens tillhandahållare av betaltjänster inte är etablerad i en medlemsstat skall betalarens tillhandahållare av betaltjänster vara ansvarig för genomförandet av betalningstransaktionerna endast fram till dess att medlen når betalningsmottagarens tillhandahållare av betaltjänster.

Artikel 69
Ytterligare ekonomisk ersättning

All ekonomisk ersättning utöver den ersättning som föreskrivs i detta avsnitt skall fastställas i enlighet med nationell lag som är tillämplig för det avtal som ingåtts mellan tillhandahållaren och användaren av betaltjänsten.

Artikel 70
Befrielse från ansvar

Ansvar enligt artikel 66.2 första stycket, artikel 67.1 och artikel 68 skall inte vara tillämpligt i fall av ”force majeure” eller då en tillhandahållare av betaltjänster är bunden av andra rättsliga krav som uttryckligen omfattas av nationell lagstiftning eller gemenskapslagstiftning, till exempel bestämmelser om förhindrande av penningtvätt och finansiering av terrorism.

Kapitel 3 **Uppgiftsskydd**

Artikel 71
Undantag från och begränsningar av bestämmelser om uppgiftsskydd

Medlemsstaterna skall tillåta att betalningssystem och tillhandahållare av betaltjänster behandlar personuppgifter när detta är nödvändigt för att säkerställa förebyggande, undersökning eller avslöjande av eller åtal för brott som gäller betalningsbedrägerier. Behandlingen av personuppgifter skall genomföras enligt direktiv 95/46/EG.

Kapitel 4 **Sanktioner och förfaranden för tvistlösning**

Artikel 72
Klagomål

1. Medlemsstaterna skall se till att förfaranden inrättas för att göra det möjligt för användare av betaltjänster och andra berörda parter, däribland konsumentorganisationer, att anmäla klagomål som rör konflikter till följd av bestämmelserna i nationell lag om genomförande av direktivets bestämmelser.
2. I tillämpliga fall skall klagomålen riktas till de behöriga myndigheter som ansvarar för tillämpningen av sanktioner enligt artikel 73. I svaret till den klagande skall i tillämpliga fall en hänvisning göras till det extrajudiciella organ som inrättats enligt artikel 75.

Artikel 73
Sanktioner

Medlemsstaterna skall fastställa bestämmelser om tillämpliga sanktioner för överträdelser av de nationella bestämmelser som antagits enligt detta direktiv och vidta alla åtgärder som krävs för att se till att de genomförs. Sanktionerna måste vara effektiva, proportionerliga och avskräckande.

Medlemsstaterna skall anmäla dessa bestämmelser till kommissionen senast den dag som anges i artikel 85.1 första stycket och alla senare ändringar som gäller dem så snart som möjligt.

Artikel 74
Behöriga myndigheter

Medlemsstaterna skall vidta alla åtgärder som krävs för att se till att de förfaranden för klagomål och de sanktioner som föreskrivs i artikel 72.1 och i artikel 73 första stycket förvaltas av de myndigheter som givits befogenhet att säkerställa överensstämmelse med de bestämmelser i nationell lag som antagits enligt detta direktiv.

Artikel 75
Förlikning

1. Medlemsstaterna skall vidta nödvändiga åtgärder för att inrätta och främja användningen av lämpliga och effektiva extrajudiciella förfaranden för klagomål och prövning för att nå förlikning i tvister mellan användare av betaltjänster och deras tjänstetillhandahållare i samtliga fall då tvisterna rör rättigheter och skyldigheter enligt detta direktiv, och därvid, då så är lämpligt, utnyttja befintliga organ.
2. När det gäller gränsöverskridande tvister skall medlemsstaterna förvissa sig om att dessa organ samarbetar aktivt för att lösa tvisterna.

AVDELNING V

Ändringar och betalningskommitté

Artikel 76 *Ändringar och uppdatering*

För att beakta den tekniska utvecklingen och utvecklingen på marknaden vad gäller betaltjänster och säkerställa enhetlig tillämpning av detta direktiv får kommissionen i enlighet med förfarandet i artikel 77.2 ändra förteckningen över verksamheter i bilagan till detta direktiv enligt artiklarna 2–4.

Kommissionen får i enlighet med förfarandena i artikel 77.2 uppdatera de belopp som anges i artikel 2.1, artikel 21.1 a, artikel 38 och artikel 50.1 för att ta hänsyn till inflation och väsentlig utveckling på marknaden.

Artikel 77 *Kommitté*

1. Kommissionen skall biträdas av en betalningskommitté (nedan kallad ”kommittén”) som skall bestå av företrädare för medlemsstaterna och ha en företrädare för kommissionen som ordförande.
2. När det hänvisas till denna punkt skall artiklarna 5 och 7 i beslut 1999/468/EG tillämpas, med beaktande av bestämmelserna i artikel 8 i det beslutet.

Den tid som avses i artikel 5.6 i beslut 1999/468/EG skall vara tre månader.

3. Kommittén skall själv anta sin arbetsordning.

AVDELNING VI

Slutbestämmelser

Artikel 78

Fullständig harmonisering, ömsesidigt erkännande och direktivets tvingande karaktär

1. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 50.1 och artiklarna 64 och 80 i den utsträckning som detta direktiv innehåller harmoniserade bestämmelser får medlemsstaterna inte behålla eller införa andra bestämmelser än de som föreskrivs i detta direktiv.
2. När medlemsstaterna utnyttjar de valmöjligheter de tillerkänns enligt artikel 50.1 andra stycket och artikel 64 i detta direktiv får de inte begränsa verksamhetsområdet för tillhandahållare av betaltjänster som är auktoriserade i en annan medlemsstat och som är verksamma inom deras territorier i enlighet med bestämmelserna i detta direktiv med stöd antingen av etableringsrätten eller av friheten att tillhandahålla tjänster.
3. Medlemsstaterna skall se till att tillhandahållare av betaltjänster inte till nackdel för användarna av betaltjänster avviker från bestämmelser i nationell lag som genomför eller motsvarar bestämmelser i detta direktiv, såvida inte detta uttryckligen föreskrivs i direktivet.

Tillhandahållare av betaltjänster får dock besluta att bevilja användare av betaltjänster förmånligare villkor.

Artikel 79

Rapport

Senast två år efter utgången av den dag som avses i artikel 85.1 första stycket skall kommissionen till Europaparlamentet, rådet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén och Europeiska centralbanken överlämna en rapport om genomförandet av detta direktiv.

Artikel 80

Övergångsbestämmelser

Utan att det påverkar tillämpningen av direktiv 2005/60/EG eller annan tillämplig gemenskapslagstiftning skall medlemsstaterna tillåta att fysiska och juridiska personer, däribland finansiella institut enligt direktiv 2000/12/EG, som har inlett verksamhet som betalningsinstitut enligt detta direktiv i enlighet med den nationella lagstiftning som gällde före [*ange det datum som direktivet trädde ikraft*] att fortsätta denna verksamhet inom den berörda medlemsstaten under högst 18 månader efter den dag som anges i artikel 85.1 första stycket.

Artikel 81
Ändring av direktiv 97/7/EG

Artikel 8 i direktiv 97/7/EG skall strykas.

Artikel 82
Ändring av direktiv 2000/12/EG

I artikel 19 i direktiv 2000/12/EG skall följande stycke läggas till:

”Utan att det påverkar den femte strecksatsen i första stycket skall finansinstitut i den utsträckning som de tillhandahåller betaltjänster enligt Europaparlamentets och rådets direktiv [.../...] (*) bedriva verksamhet enligt bestämmelserna i avdelning II i det direktivet.

(*) EUT L [...], [...], s. [...].”

Artikel 83
Ändring av direktiv 2002/65/EG

Artikel 8 i direktiv 2002/65/EG skall strykas.

Artikel 84
Upphävande

Direktiv 97/5/EG skall upphävas med verkan från den dag som anges i artikel 85.1 första stycket.

Artikel 85
Införlivande med nationell lagstiftning

1. Medlemsstaterna skall sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv senast [12 månader efter dagen för direktivets antagande]. De skall genast överlämna texterna till dessa bestämmelser till kommissionen tillsammans med en jämförelsetabell för dessa bestämmelser och bestämmelserna i det här direktivet.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser skall de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen skall göras skall varje medlemsstat själv utfärda.

2. Medlemsstaterna skall till kommissionen överlämna texten till de centrala bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 86
Ikraftträdande

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 87
Adressater

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den [...]

På Europaparlamentets vägnar
Ordförande
[...]

På rådets vägnar
Ordförande
[...]

BILAGA "BETALTJÄNSTER" ENLIGT ARTIKEL 2.1

- (1) Kontantinsättningar på ett betalkonto som förs antingen av användarens tillhandahållare av betaltjänster eller av någon annan tillhandahållare av betaltjänster samt de transaktioner som krävs för förvaltningen av ett betalkonto.
- (2) Kontantuttag från ett betalkonto som förs antingen av användarens tillhandahållare av betaltjänster eller av någon annan tillhandahållare av betaltjänster samt de transaktioner som krävs för förvaltningen av ett betalkonto.
- (3) Genomförande av betalningstransaktioner, däribland överföring av medel om dessa är deponerade på ett betalkonto hos användarens tillhandahållare av betaltjänster eller hos någon annan tillhandahållare av betaltjänster:
 - Verkställande av direktdebitering, även direkt engångsdebitering.
 - Verkställande av betalningstransaktioner med utnyttjande av betalkort eller liknande.
 - Verkställande av betalningar, även stående betalningsorder.
- (4) Verkställande av betalningstransaktioner, när medlen täcks genom en kreditmöjlighet för en användare av en betaltjänst som beviljats i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 98/7/EG av den 16 februari 1998 om ändring av direktiv 87/102/EEG om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om konsumentkrediter samt annan tillämplig gemenskapslagstiftning:
 - Verkställande av direktdebitering, även direkt engångsdebitering.
 - Verkställande av betalningstransaktioner med utnyttjande av betalkort eller liknande.
 - Verkställande av betalningar, även stående betalningsorder.
- (5) Utfärdande av betalkort som gör det möjligt för användaren av betaltjänsten att överföra medel.
- (6) Verkställande av betalningstransaktioner, även överföring av medel, varvid tillhandahållaren av betaltjänsten utfärdar elektroniska pengar enligt direktiv 2000/46/EG.
- (7) Betalningsförmedlingstjänster, varvid tillhandahållaren av betaltjänsten tar emot kontanter, kontotillgodohavanden eller elektroniska pengar från användaren av tjänsten i enda syfte att genomföra en betalningstransaktion för att överföra medlen till betalningsmottagaren.
- (8) Verkställande av betalningstransaktioner med någon teknisk utrustning för distanskommunikation, till exempel mobiltelefoner eller annan digital eller informationsteknisk utrustning, varvid den tjänstetillhandahållare som driver systemet eller nätet för telekommunikation eller informationsteknik underlättar betalning av varor eller tjänster som inte är digitala varor eller elektroniska kommunikationstjänster och därför inte tillhandahålls genom samma utrustning.

- (9) Verkställande av betalningstransaktioner med någon teknisk utrustning för distanskommunikation, till exempel mobiltelefoner eller annan digital eller informationsteknisk utrustning, varvid den tjänstetillhandahållare som driver systemet eller nätet för telekommunikation eller informationsteknik endast genomför en överföring av medel för betalning av digitala varor eller elektroniska kommunikationstjänster som tillhandahålls med hjälp av samma utrustning utan att på annat sätt medverka i den tillhandahållna tjänsten.